

Jedna noć za kajanje

Autor: Anabela Basalo

<!--[if !supportLineBreakNewLine]-->
<!--[endif]-->

1. Poglavlje

Izgledalo je da će to biti savršen dan za put. Ne samo da su zraci sunca obasjali Andrejinu sobu već su se i oblaci sasvim razišli, otkrivši plavetnilo svojstveno proleću. Na mirišljavom jastuku boje meda ležala je lepa glava dvadesetosmogodišnjakinje. Njene oči su se polako otvorile, pa ponovo zatvorile, ali su se na kraju okrenule prema satu na noćnom stočiću i prihvatile informaciju kako je vreme za ustajanje.

Pokrivač boje meda je skliznuo s vitkog tela, obučenog u providnu roze spavaćicu. Svetloplava kosa,

s prirodnim pramenovima, obgrlila je Andrejin vrat i devojka ju je brzo primirila šnalom koja se nalazila pored sata. Znala je da ima dovoljno vremena da se istušira, spakuje još neke neophodne sitnice u kofer koji je već prethodnog dana bio pun garderobe, pa da ode taksijem do firme kako bi uzela službeni automobil i novac za troškove koji je bio kod blagajnice.

Volela je svoj posao. Kao dobar novinar, uspeła je da nađe bolji angažman od onih kojima su se zadovoljavale njene kolege. Naime, firma u kojoj je već tri godine radila bavila se najrazličitijim sferama internet prezentacija. Poslednjih šest meseci intenzivno su radili na stvaranju vrhunskog turističkog sajta na kome su posetioci mogli da nađu podatke o gradovima u Srbiji, Crnoj Gori i Bosni, informacije o hotelskim uslugama, cenama po restoranima, o noćnom životu, kulturnim dešavanjima, utiscima turista i ponašanju domaćina. Andrejin angažman se sastojao u putovanjima tokom kojih bi dolazila do svih važnih i naizgled nevažnih podataka, nakon čega bi sve to sročila u dobar, opširan i detaljan tekst na internet stranici. Volela je mogućnost da često menja gradove, da se kreće, da upozna različite ljude i ne bude statična. Bila je prava lutalica u duši, pa su joj i najgore, najhladnije, najneudobnije hotelske sobe prijale više nego sopstveni krevet u stanu, koji je delila s ocem i njegovom drugom ženom. Zato je tako lako ustajala u jutrima koja su mirisala na benzin i puteve. Kupatilo je bilo zauzeto. Pošto nije čula pesmu iza zatvorenih vrata, znala je da se to njena maćeha tušira, što je značilo da će se Andreja načekati. Otac je sedeo za trpezarijskim stolom i pio belu kafu, prelistavajući novine.

- Nadam se da Saška neće potrošiti svu vodu. I da se neće mackati sat vremena jer ja moram na put. Otac ju je pogledao izgubljenim pogledom, tipičnim za njega još od smrti Andrejine majke.

- Opet putuješ?

- Rekla sam ti juče, ali si ti to, naravno, zaboravio. Idem da spakujem još neke sitnice, a ti, molim te, reci Saški da bude brza.

- Gde ideš? Koliko ostaješ?

- U Podgoricu. Pišem o nekom hotelu „Crna Gora“ koji je u centru. I moram da vidim ima li sad nešto da se dopuni o Podgorici, jer sam prošli put bila samo jedan dan i nisam imala ništa posebno da zabeležim. Sad ostajem puna tri dana.

- Lepo... Pa, srećan put, mala.

- Hvala, tata. Ali pre toga reci, molim te, onoj čistunici da požuri.

Otac se samo blago nasmešio. Ali znala je Andreja da će ipak otići tiho do kupatila i Sašku nekako nagovoriti da napusti kupatilo pre nego što bi inače to učinila. Imao je neki čudan dar sa ženama.

Valjda je njegova mirnoća uticala na to da se i Saška, deset godina mlađa od njega, zaljubi i uda, i pored činjenice da je bilo suđeno da sa Andrejom nikad ne nađe zajednički jezik. Andrejina majka je umrla kad su joj bile četiri godine, pa je navikla već kao tinejdžerka da upozna različite očeve prijatelje. Bila je svesna da njen otac traži novu ženu za sebe, a isto tako je znala da će to biti Saška čim ju je videla. Visoka, crnokosa, oštrijeg nosa, ali opasno velikih grudi, Saška je bila prototip žene koju je Andrejin otac sanjao, tako drugačija od blede, male, sitne plave Andrejine majke, uvek bolešljive i preslabe za život. Naravno, Andreja je ocu rekla da nema ništa protiv njene ženidbe, ali Saška i ona nikad nisu uspele da uspostave dublji odnos. Sve se svodilo na izbegavanje ili puke ljubaznosti kad je bilo nemoguće da se izbegnu.

Tek što je spakovala i poslednju sitnicu u kofer, čula je da su se vrata kupatila otvorila i jedan zvonak ženski glas je objavio da je Andreji otvoren put do tuša.

2. Poglavlje

U firmi je radilo desetak stalno zaposlenih ljudi, a još toliko je bilo honorarnih saradnika koji su se s vremena na vreme pojavljivali u kancelarijama. Andreja je svakog poznavala, pa je i danas prolazila kroz firmu lagano, pozdravljajući se sa svima, kao što je to činila svakog radnog dana. Volela je to okruženje sastavljeno većinom od mladih porodičnih ljudi, koji su bili zadovoljni platama i vlasnicima. Direktor je bio sin jednog od dvojice vlasnika, imao je trideset dve godine i svi su ga prosto obožavali. Ma koliko da je bilo problema u poslu, mala zajednica je opstajala sa osmehom i razumevanjem. Svađe se jednostavno nisu događale, ogovaranja takođe.

Blagajnica se Andreji požalila na starijeg sina kome je bilo tek sedam godina i na njegove nestašluke, a onda joj je dala da potpiše putni nalog. Pri pogledu na plan puta koji ju je čekao i na nedostatak bonova za benzin u kovrti pored novca za troškove, Andreja je upitno pogledala blagajnicu.

- Nešto nije u redu?

- Nema bonova za benzin.

- Jao, skroz sam zaboravila da ti kažem! Ne ideš kolima, već avionom.

- Otkud to?

- Put je finansirala neka turistička agencija koja hoće da kupi naš sajt. Ne znam detalje, ali samo znam da ideš avionom.

- Ali kako mi to niko nije javio? Otkud promena plana? Kakva kupovina, kakva agencija? Blagajnica je slegla ramenima tako da je Andreji bilo jasno da ni na jedno svoje pitanje od ove ženice neće dobiti odgovor.

- U redu, valjda će Mare da mi objasni. Hvala ti i ne brini za klinca, normalno je da je nestajan, svi smo bili takvi sa sedam godina.

Direktor se zvao Mare. Našla ga je pogurenog u fotelji, gledao je neke novinske članke.

- A, stigla si! Jesi li potpisala nalog?

- Jesam. Ali vidim neke promene u putovanju za koje nisam znala.

- Jeste, ima promena, ali sam juče imao previše posla i nisam stigao da ti javim. Dogovorio sam se sa turističkom agencijom „Kosmopoliten“ da oni kupe avionske karte. Valjda i tebi to više odgovara nego da voziš sama kroz kanjon Morače.

- Odgovara, naravno, ali mi nije jasno šta je to njima bilo u interesu.

- Šalju i oni nekog svog, možda čak i vlasnik ide, nisam dobro razumeo, ali nije ni bitno.

- Gde ga šalju?

- U Podgoricu.

- Sa mnom?

- Ima ta agencija neke aranžmane za ekskurzije i kongrese pa ide da vidi taj hotel.

- A što baš sad, sa mnom?

- Možda ćemo da prodamo deo sajta njima, pa nije loše da vide kako se to radi kod nas. A ti si najbolja u tome, moći ćeš da mu budeš od koristi.

- Kakve koristi?

- Hajde, Andreja, opusti se. Ako prodamo taj sajt ili makar jedan deo, ti ljudi će odlučivati koga će dalje da angažuju za te putopise. Zato se pokaži u najboljem svetlu.

Andreji se ovo nije sviđalo, nanjušila je probleme.

- Hoćeš da kažeš da bi ova firma mogla da se raspadne?

Mare je uzdahnuo. Zavrteo je glavom i s tugom pogledao u devojku.

- Moj otac i Rade su se posvađali. Ako prodaju sve projekte, moći će dobro da se obogate i da podele novac, tako da svi budu zadovoljni. Ja tu ne mogu mnogo toga da promenim. Ali osećam odgovornost prema ljudima koji su sve ovo napravili. Oni mogu ostati bez posla, a sav novac od prodaje sajtova ići će u ruke ljudi koji nisu učestvovali u njegovom kreiranju. Zato sam rešio da nekima od vas pomognem koliko mogu. Tebe šaljem sa tim čovekom, ko god da je, iz agencije koja je najviše zainteresovana za ovaj turistički sajt. Pokušaj da se dokažeš i sačuvaš posao koji, po meni, radiš najbolje na svetu.

Andreja je tek tad shvatila da joj pretila opasnost da ostane bez posla koji je toliko volela. I osetila je zahvalnost prema Maretu zbog ovog njegovog gesta.

- Hvala ti, Mare. Ali ja se ipak nadam da će se tvoj otac i Rade pomiriti.

- Ne znam. Ipak su oni vlasnici i mogu da rade šta im je volja.

- Kad mi poleće avion? Jesi li mi pripremio neki plan boravka?

- Ništa naročito, ti već znaš šta je interesantno. Karta te čeka na aerodromu, Perica će da te vozi. Avion kreće... čekaj da pogledam...

Okrenuo je čuvenu svesku u kojoj se niko osim njega ne bi snašao, a koja je sadržavala mnoštvo nekad jako korisnih informacija.

- Evo ga! Polećeš u četiri i petnaest. Imaš vremena da odeš i kući, reći ću Perici da oko tri dođe po tebe.

- Neka, ostaću ovde. Ne šeta mi se tamo-amo. Pomoći ću da se završe članci za sajt domaće književnosti.

- Kako želiš. U svakom slučaju, srećan put! I daj sve od sebe da se dopadneš tom nekom iz agencije.

- Potruđiću se.

A jutros je mislila da će to biti putovanje bez pritiska. Bila je razočarana.

3. Poglavlje

Pokupila je kartu na aerodromu, prošla carinsku kontrolu, a onda se našla u prostoriji koja je bila nalik

na bolničke čekaonice i iz kojih se kroz hodnik-crevo ulazilo u avion. Nije bilo mnogo putnika na tom letu - jedan sveštenik, dve bake u crnini, bračni par sa malim detetom koje je mnogo plakalo, nekoliko poslovnih ljudi u odelima i sa tašnama, dve mlade devojkice u farmerkama, tri momka koja su odmeravala Andrejine noge i još neki bezlični ljudi.

Pitala se gde li je ta osoba iz agencije. Niko nije izgledao kao da traži putnicu kojoj bi trebalo da se pridruži. Htela je da nazove Mareta i pita ga da li je došlo do nekih promena u planu, ali se predomislila. Što se nje ticalo, više joj je odgovaralo da putuje sama.

Ušla je u avion i obradovala se mestu pored prozora. Odavno nije letela avionom, više je volela sama da drži volan i da bude na zemlji, ali ju je ipak preplavilo oduševljenje što će zaroniti u oblake i za 45 minuta preći ogromnu razdaljinu.

Videla je da se neki putnik požuruje uz osmeh stjuardesa. Pogledala je ko je u pitanju, ko je taj što se šarmantno izvinjava i ulazi u avion baš pred poletanje. Videla je muškarca svetle kose, nasmejanog lica, krupnih očiju iz kojih je izbijala ljubav prema životu. Njegovo odelo svrstavalo ga je u poslovne ljude, ali ga je isto tako odvajalo od njih jer je bilo skupo, a savršeno mu je stajalo, kao i crveno-bela kravata koju je tako lako prezirati ako neko ne ume da je nosi. A ovaj zakasneli putnik je to i te kako znao. Svidela se Andreji i njegova frizura - bila je uredna, kratka, ali ne suviše, dovoljno da mu pridoda još jedan plus na kompletan utisak negovanosti. Imala je utisak da sve žene u avionu, čak i one babe u crnini, očekuju da taj lepota sedne pored njih. On se probijao između sedišta, svakoj bi uputio pogled i osmeh, no nije zastajao. Išao je prema Andreji, siguran da na njegovoj karti stoji baš taj broj sedišta.

Nije mogla da veruje kad je seo pored nje.

- Pošto sam uzeo karte zajedno, trebalo bi da si ti Andreja?

Zbunjena brzim razvojem situacije, Andreja je zamucala.

- Da... jesam... ja sam...

- Ja sam Tihomir. Lakše će biti ako me budeš zapamtila kao Tika. Ja sam iz agencije „Broj 1“.

Obaveštena si o tome da ćemo na put ići zajedno?

- Da... jesam...

- Nekako mi deluješ zbunjeno pa sam mislio da nisi.

Kako i da ne bude kad je on taj sa kojim će provesti naredna tri dana, pitala se Andreja. Drhtale su joj noge, a u grudima ju je nešto pritiskalo i nije joj dalo da diše.

- Samo sam nervozna... ne volim avione.

Shvatila je da je najbolje da se posluži ovom sitnom laži kako ne bi ispala potpuna glupača u Tikinim očima. A njegova ruka je odmah našla njenu, istina samo na tren, no dovoljno da prebledi od dodira.

- Bez brige, ja sam stari vuk što se tiče letova. Pored mene si sigurna, nemoj da se plašiš.

Htela je da mu kaže kako nije baš tolika kukavica, ali avion se pokrenuo i reči su ostale neizgovorene.

4. Poglavlje

Let bi za Andreju u normalnim okolnostima bio prijatan, ali kako su te okolnosti neočekivano promenjene, nije mogla da se opusti. Tika je sve vreme pričao, uglavnom o svojoj agenciji, bio je i vlasnik i direktor, o planovima, sajtu za koji Andreja radi, i sličnim stvarima. Slušala ga je, taj energičan glas joj je prijao, a sve što je govorio imalo je mnogo optimizma u sebi. Trebalo je da joj bude prijatno, trebalo je i da bude sretna što će naredne dane imati prilike da bude uz ovakvog muškarca. Sve joj je to prolazilo kroz glavu dok je pokušavala da odredi nijansu plave u njegovim zenicama ili da mu nađe bar jednu manu na licu.

Odavno nije imala takav osećaj na prvi pogled prema nekom muškarcu. Njena veza sa Sinišom, završena pre dve godine, bila je teško i bolno iskustvo. Pet i po godina su bili zajedno. Mislila je da će se udati za njega i roditi mu decu. Imala je viziju porodičnog života u kome je sve normalno, uobičajeno, onako kako je i u većini porodica. Ali ispostavilo se da Siniša ima mnogo veće snove od nje. Otišao je u Ameriku, spreman da se odrekne veze sa Andrejom. Pustila ga je da ode bez reči, bila je sa njim čak i na aerodromu, otpratila ga je tako kao da prati najboljeg druga, a samo je ona znala koliko joj se srce cepalo kad joj je nestao iz vida. Nakon Siniše nije bilo nekog važnog muškarca u njenom životu. Zabavljala se nekoliko meseci sa bratom svoje kolegice i prijateljice Ivane, ali i to se završilo tako što je Andreja shvatila da ne želi ništa ozbiljno. Želela je da joj se dese ona osećanja koja je u njoj nekad budio Siniša.

A sad, sedela je u avionu pored muškarca koji u njoj budi nemir, zbog kojeg jedva progovara i ne završava rečenice, dlanovi joj se znoje, kroz telo joj prolazi jeza, a srce joj lupa tako glasno da joj se

čini da on može da ga čuje.

5. Poglavlje

Tika se pokazao kao džentlmen kad je preuzeo i svoju i Andrejinu torbu i krenuo prema izlazu podgoričkog aerodroma. Okružili su ih taksisti, ali je Tika znao da sa njima, koji kao lešinari navale na putnike, mora biti oprezan. Sa jednim se odmah dogovorio o ceni i bili su na putu do hotela.

- Dugo nisam bio u Podgorici. Prilično se promenila. Lepša je.

- Da. Baš se menja. Ja sam nedavno bila, ali verovatno ima građevina koje nisam primetila.

- Jesi li gladna? Ja sam gladan kao vuk. Šta misliš da se samo malo osvežimo pa da odemo negde da jedemo?

Sad je Andreji maca stvarno pojela jezik. Takav poziv je trebalo da očekuje, nije valjda mislila da će jesti odvojeno, da se neće gledati sve do povratka?! Ali način na koji ju je Tika gledao dok ju je pitao da li je gladna navodio ju je na pomisao da se plaši onoga što bi jednom muškarcu moglo biti u glavi. Znala je da su hoteli u vrhu liste mesta gde se najlakše odlazi u krevet sa nepoznatim ljudima, pogotovo kad su u pitanju zajednička putovanja, ekskurzije, kongresi, pa i ovakav vid posla koji nju povezuje sa Tikom.

- Ništa mi ne odgovaraš?

- Biću gladna, sigurno.

- Onda smo se dogovorili? Da li si za restoran u hotelu ili znaš neki bolji?

Odmah ga je uputila na to da je hrana u hotelu sjajna jer je želela da u „slučaju opasnosti“ može lako i brzo pobeći u svoju sobu. Ime toj opasnosti nije znala, ali je se ipak plašila.

- U redu, može u hotelu, ionako imamo tri dana da posetimo sve druge restorane.

Na svu sreću, zaustavili su se pred hotelom te nije imala vremena da pocrveni.

6. Poglavlje

Nije uspela da vidi na recepciji koji je broj njegove sobe, a koji njene. Nadala se da nisu na istom spratu, ali je pogrešila. Najgore od svega je bilo to što su im se sobe nalazile jedna pored druge, priljubljene da priljubljenije ne mogu biti.

- Koliko ti je potrebno da se spremiš? Sat?

- Da, dovoljno je.

- Onda ću ti kucnuti na vrata za sat.

- U redu.

Uzeo je njenu torbu i samouvereno sačekao da ona otključa svoju sobu kako bi joj uneo stvari.

Kad je napokon ostala sama i zaključala vrata, naslonila se na zid i prisluškiivala njegove korake.

Ubrzo je čula zvuk tuša i mogla je da se posveti raspakivanju. A ruke su joj još uvek drhtale. Vreme je brzo odmicalo, istuširala se brže nego ikada u životu, uplašena da bi on mogao da porani pa da bude primorana da mu otvori vrata ogrnuta peškirom, a tako bi sebe dovela u opasnost... Sva njena razmišljanja su bila toliko nerazumljiva da nije ni pokušavala da ih analizira. Znala je samo da ga se zbog nečeg plaši, da joj je neophodna distanca kako ne bi morala da se suoči oči u oči sa tom opasnošću.

Iako je volela da nosi kratke suknje i da ističe dekolte, ovaj put se zahvalila providenju što je u torbu ubacila majicu klasične okrugle kragne i crne pantalone koje svaka devojka ima u ormanu.

Našminkala se diskretno, a kosu je pokupila u rep. U ogledalu je delovala kao neko ko je pošao na ekskurziju i nema želju da zavede dečaka iz susednog odeljenja.

Čula ga je kad je izašao iz sobe, ali se ipak trgnula kad je pokucao na njena vrata.

- Spremna si?

- Da.

- Tvoja garderoba za putovanje je mnogo interesantnija od one koju nosiš kad izlaziš na večeru.

Iako je ovo rekao tonom koji ne sluti na prebacivanje već na konstataciju bez zadnjih namera, Andreja se osetila uvređenom, kao da joj je rekao kako ne vodi računa o sebi i kako to nimalo nije dobro u njegovim očima. Htela je da mu odbrusi da nema razloga da se zbog večere sa njim doteruje, ali se u poslednjem momentu setila da je on, vrlo verovatno, njen budući poslodavac, pa bi trebalo da pazi na svoje ponašanje.

- U pravu si, ali sve su mi stvari pogužvane u koferu, izgleda da su mi na utovaru u avion sedeli na

torbi. Peglu nisam ponela. Moraću ujutru da tražim od sobarica da mi to ispeglaju.

- A tako. Hoćemo li?

Andreja nije bila uverena u to da je on prihvatio tu njenu laž kao istinu, ali se sigurno postidela videvši ga u elegantnoj crnoj košulji i crnim pantalonama na crtu. Kad su se pojavili u restoranu, znala je da se svi pitaju u kakvoj je kombinaciji ovaj lepotan sa ovom obično obučenom devojkom.

Tika je imao moć da joj čita misli, bar je tako izgledalo kad joj je pre dolaska konobara rekao šapatom:

- Ne brini, tvoje lice obasjava sve što obučeš.

Ovaj put se njeno crvenilo jasno videlo.

7. Poglavlje

Jelo je prekidano nekoliko puta zbog Tikinog telefona koji je često zvonio. Andreju je prosto bilo sramota što njen nikako neće da zazvoni. Imala je prijatelja, ali toliko malo da su svi znali gde je otišla i štedeli su joj kredit koji je u romingu mogao biti začas posla doveden na nulu.

- Izvini zbog telefona, ali šta da se radi?!

- U redu je. Ne smeta mi.

A smetalo joj je, naročito kad je čula kako je neku osobu sa druge strane žice nazvao „ljubavi“ i kad je obećao da će se javiti kasnije, a posebno ju je iznerviralo to što istoj toj osobi nije rekao da je sa nekim na večeri. U stvari, Andreja nije ni znala da je ljubomorna.

- Ja imam ujutru u devet sastanak sa direktorom ovog hotela. Voleo bih da i ti prisustvuješ.

- Naravno.

- A posle bih otišao do jedne turističke agencije da vidim za neke zajedničke aranžmane. Nakon toga sam slobodan i mogu da idem sa tobom kud god ti treba da ideš.

Pomislila je da bi mogla nekako da se razdvoji od njega, da se slučajno izgubi dok on bude u toj agenciji.

- Ja treba da obiđem nekoliko restorana i muzeja. Za sutra sam rešila da prođem i muzeje i pozorište, pa bi bilo bolje da odmah nakon sastanka ti odeš na svoju stranu, a ja na svoju, pa posle možemo negde da se nađemo.

Tika ju je pogledao iskrivivši glavu.

- Sve mi se čini da ti pokušavaš da me se rešiš? Jesam li u pravu?

- Bože, nisi, naravno! Zašto bih to htela?

- Ne znam, to se i ja pitam.

- Ne, stvarno ne.

- Onda ćemo ipak provesti dan zajedno. I u dobru i u zlu.

Nije mogla da mu se usprotivi. Ili je previše bio pronicljiv ili je ona loše lagala.

- A šta ćemo večeras?

Još jedno pitanje koje je Tika izgovarao tako kao da je poziva u krevet.

- Ne znam.

- Da se prošetamo gradom, popijemo piće negde, a onda da se vratimo na spavanje kako bismo sutra imali snage za sve.

Složila se klimajući glavom. Samo nije mogla sebi da obeća da će zaspati tako lako. Pred njom je bilo još vremena da gleda u ovog neodoljivog muškarca a da ne sme ni da pomisli da bi mogla ičim da ga osvoji.

8. Poglavlje

Veče je bilo vetrovito, ali to nije smetalo ljudima da izmire u velikom broju na ulice i da zauzmu stolove u baštama. Tika i Andreja jedva su se snašli da sednu u jedan kafić koji im se činio pristojan.

- Već su me zabilele noge od hodanja. Prilično sam lenj, svuda idem kolima.

- Ja sam navikla da hodam, to mi je u opisu posla.

- Imaš sjajne članke na sajtu. Dobra si na rečima i mnogo toga zapažaš.

- Hvala. Trudim se.

Kako je želela da može da mu kaže kako je zapazila i to da ga Crnogorke gutaju očima, ali i da on ume da se osmehne zgodnoj devojci u prolazu.

- Možda ću ja kupiti taj sajt.
- Znam, čula sam.
- Čula si? To je trebalo da bude poslovna tajna.

Zbunila se kad je shvatila da je rekla više nego što je trebalo. Mare joj je to rekao u poverenju.

- Ali nema veze, kad-tad će se saznati. Voleo bih da ostaneš i da i dalje pišeš za taj sajt. Pošto je ovo turistička agencija, otvaraju ti se mogućnosti da ideš mnogo dalje od Podgorice, na sva ona putovanja koja mi organizujemo. Imaš li neku želju, neki grad, neku državu o kojoj sanjaš?

Zamislila se. Htela je ona mnogo toga da prođe, prosto nije znala od čega da počne.

- Volela bih da odem... u Veneciju.
- U Veneciji je prelepo. To mi govori da si romantična. Gde još?
- Pa... volela bih da odem u Barselonu.
- Lepo, to mi govori da si umetnička duša.
- Analiziraš me?
- Malo.
- Koji je tebi omiljeni grad?
- Tokio.
- Šta to znači?

Nasmejao se tako da se bašta na trenutak pretvorila u rajski vrt.

- Pretpostavljam da to znači da sam željan promena. Tamo se sve brzo kreće i dešava, kao mravinjak.

Telefon mu je ponovo zazvonio, a Andreja je skrenula pogled ka grupi devojaka koja mu se sasvim otvoreno smešila. A Tika je razgovarao telefonom i uzvraćao dečaćki šarmantnim osmehom. Andreji nije bilo svejedno što ga na tako čudan način deli sa Crnogorkama.

Jedva je dočekala iznenadnu kišu i trčanje do hotela. Pokisli i nasmejani, rastali su se ispred soba.

- Lepo spavaj, Andreja. Nisam ti rekao da imaš prelepo ime. Ne znam nijednu Andreju.
- Ni ja, osim sebe. Laku noć i tebi.
- Idemo sutra na doručak? U osam? Može?
- Može.
- Kucaću ti na vrata u osam.

Ovaj put se nije toliko obradovala sobi. Činilo joj se da bi mogla da podnese još mnogo sati u njegovom društvu. I dalje je bio opasan, ali i prokletu prijatan, kao da ga poznaje godinama, ali to ne sme da mu otkrije.

9. Poglavlje

Od doručka pa do trenutka kad su seli na kasni ručak u restoran koji je Andreja preporučila, nisu progovorili mnogo. I jedno i drugo su se usredsredili na ono što ih je zanimalo. Tika je uspeo da šarmira i direktora hotela u kom su odseli, pa je delovao jako zadovoljan. Andreja, sa druge strane, nije imala mnogo udela u njegovim poslovima, pa je odahnula kad su krenuli u šetnju Podgoricom, obilazeći sve što bi moglo da se obiđe.

Ručak im je poslužen i Tika je sa strašću navalio na svoj obrok. Andreju su bolele noge, ali nije htela da se žali. Čoveku koji je sedeo preko puta nje nije manjkala energija, pa se stidela da prizna kako njoj nedostaje energije.

- Mislim da nam je za danas dosta.

- I ja.

- Sviđa mi se ovaj grad. Ali je to zahvaljujući tebi, umeš da nađeš vrlo šarmantne stvari koje bi mnogim ljudima promakle.

- To mi je posao.

- I ti ga izvrsno radiš.

Bila je ponosna na sebe zbog ove pohvale.

- A šta ćemo onda da radimo večeras? Bilo bi previše da tražim da idemo nekud, a mislim da bi bilo prerano i dosadno da svako ode u svoju sobu i da odspava. Šta ti misliš?

Ponovo je devojkju protresla groznica predosećanja. Slegla je ramenima, ne znajući kako drugačije da odgovori na ovo pitanje. Tika je delovao kao da se uvek udvara, kao da uvek ima nešto bezobrazno na pameti. A nju je to zbunjivalo.

- Da li si ljubitelj društvenih igara? Mislim na karte, jamb, nešto slično?

- Da... ali nemamo karte.

- Valjda ih ima u Podgorici na nekoj trafici! Ako ne, onda to obavezno moraš staviti u svoj putopis. Pomisao da će sedeti sa jednim takvim muškarcem i igrati karte u hotelu, na trenutak ju je zasmejala. Svaka normalna žena bi želela sa njim da radi nešto sasvim drugo, a Andreja pristaje na društvene igre. A najsmješnije je bilo to što je on stvarno mogao da misli samo na karte, a da je nijednog trenutka ne pogleda kao ženu. Ako bi se to desilo, mislila je, trebalo bi da se zapita šta sa njom nije u redu.

- Nisi mi rekla da li pristaješ? Ponekad se tako zamisliš i odlutaš da prosto ne znam da li si svesna mog prisustva.

- Jesam, naravno, samo tako deluje. Nisam zamišljena.

- Dao bih bogatstvo za tvoje misli.

Andreja ih ne bi smela prodati ni za duplo bogatstvo od onog koje bi joj on ponudio.

- U redu, slažem se za karte.

- Lepo prelaziš sa teme na temu, odgovaraš samo na ono na šta želiš da odgovoriš. Ali u redu. U čijoj sobi? Mojoj ili tvojoj?

E, na to nije računala. Mislila je da će karte igrati u aperitiv-baru, bilo gde drugde samo ne u blizini kreveta koji bi mogao...

- Opet si se zamislila! Pa nije valjda to toliko teško pitanje? Ili se plašiš da budeš sa mnom sama u sobi?

Pocrvenela je.

- Ne, zašto bih se plašila?

- Znači ne plašiš se?

- Ne, nikako.

- Može u mojoj sobi, onda?

- U redu.

- Kad završimo sa jelom, otpratiću te do hotela, pa ću potražiti karte i očekivaću te oko devet. Kupiću nešto za piće, mini-bar je oskudan.

Andreji se već vrtelo u glavi.

10. Poglavlje

U pet minuta do devet stajala je samo u vešu ispred kofera. Nije znala šta da obuče jer je svu normalnu garderobu već nosila, a druga je bila nezgodna za društvenu igru u Tikinoj sobi. Bila je očajna. Na kraju se odlučila za belu suknju do kolena i belu košuljicu koju je po prvi put zakopčala do grla. A znala je da njen izbor garderobe neće ostati bez komentara.

I bila je u pravu.

- Vidim da si ispeglala garderobu i počastvovan sam što si se pojavila tako sređena da sa mnom odigraš partiju karata.

- Nisam imala bolji izbor.

- Meni se dopada.

Soba mu je bila previše uredna za jednog muškarca u prolazu. Svaka stvar je bila na svom mestu, skupoceni sat na stočiću pored telefona, nijedna stvar preko stolice kao kod nje, cipele pored vrata uredno složene, a u kupatilu parfem, pasta i četkica za zube pored nesesera koji je krio muške sitnice.

- Evo, možemo na terasu, lepo je vreme.

Andreji je to odgovaralo, bilo je dalje od kreveta.

- Kupio sam sokove i vino. Za šta si?

- Za vino.

- Odlično.

- A karte si našao?

- Naravno! Spremio sam papir i olovku. Šta voliš da igraš?

- Remi.

- Odlično. Da li si raspoložena da igramo u nešto? Čisto da bude više strasti u igri.

U Andrejinoj glavi se upalila lampica. Nešto joj je govorilo da bi morala da bude oprezna sa opkladama.

- U šta bismo se kladili?

- Ne znam. Može u želju.

- Kakvu želju?
- Kakvu god. Ako ja izgubim, imaš prava da tražiš od mene da ti nešto učinim, kažem, ali u granicama mogućeg. Želja važi do povratka, tako da možeš da je zadržiš za sebe do trenutka kad ti nešto bude potrebno.
Razmišljala je... Njene želje vezane za njega su bile nemoguće, mogla je samo da poželi da je zaposli ukoliko preuzme sajt za koji piše. A to ne bi bilo loše, mislila je. No, šta je sa njegovom željom ukoliko ona izgubi?!

- Šta si se uplašila, mislim na neku sitnicu, nešto poput onoga „idi i kupi mi cigarete“, ništa strašno.
- Hajde da odigramo jednu partiju bez opklade.
- Hoćeš da vidiš kakav sam?
- Naravno.

U stvari, Andreja je htela da dobije na vremenu i da razmisli o tome da li sme da veruje u to kako su njegove želje samo sitnice.
Bili su prilično izjednačeni, ali je na kraju Andreja odnela pobjedu. Sve vreme ju je zasmijavao, a i vino ju je činilo opuštenijom. Zato je rešila da ipak prihvati igru, da ne bude ona ta koja ne ume da se zabavlja.

- U redu, sad možemo da se opkladimo.
- Andreja, sigurna si?
- Sasvim.

Pružila mu je ruku. Prihvatio ju je. Od toplote tog dodira kao da ju je udarila struja.
- Hladno ti je?
- Ne, nije.
- Učinilo mi se da ti ruka drhti.

Nasmehao se, pa je Andreja bila sigurna da je pomislio kako drhti zbog njegove blizine, kako je svestan toga da na nju deluje mnogo jače nego što se to na prvi pogled može primetiti.
Brzo je promešala karte i pružila mu ih.
- Hajde, želim da te razbijem.

11. Poglavlje

Razbio je on nju. Začas posla ju je dobio, pa je Andreja shvatila da ju je dobro namagarčio i da ju je u prvoj, probnoj partiji puštao kako bi izgledao kao ravnopravan protivnik.

- Dobio sam te.
- Jesi. Koja je tvoja želja?
Gledao ju je pravo u oči, kao da hoće da je hipnotiše.
- Imam ih mnogo, ali mislim da ću je ostaviti za neki drugi put. Možda za sutra.
Iako je trebalo da odahne, Andreja se osetila uvređenom. On nije hteo ono što je ona mislila da će možda hteti, čak i ne pokušava da je zavede. I ti njegovi pogledi i osmesi su uobičajeni, rođen je da deluje kao da koketira.

- U redu, kako želiš. Kasno je, išla bih na spavanje. Ujutru bi trebalo da obiđem neke hotele.
- Ja ću ti se pridružiti kasnije. Javio mi se jedan prijatelj iz Budve pa ću ujutru da se vidim sa njim i da odem do mora. Vratiću se po podne da odemo na ručak zajedno.
- U redu.

Nije joj bilo svejedno. Navikla se na njega. Želela je da bude u njegovoj blizini. A sad ju je on na neki način odbacio, čak joj nije predložio ni da ona krene sa njim.
Ustala je i krenula ka vratima.
- Andreja?
- Da?
- Poželi mi bar laku noć.
- Laku noć. Lepo spavaj.
- I ti. Reci mi, da li si uvek tako suzdržana sa ljudima?
- Kako to misliš?
- Hladna si. Ne reaguješ. Svejedno ti je šta god da ti kažem.
Još uvek povređena što će sutradan da je ostavi samu, slegla je ramenima.
- Možda sam po prirodi takva. Ili reagujem samo na posebne stvari.
Videla je da mu se lice promenilo, ali se potrudila da ne sačeka neki novi komentar.
U krevetu nije mogla lako da zaspi. Stalno je razmišljala o tome koliko je Tika privlačni, ali i odbija u isto

vreme. Prosto je bilo nezamislivo da bi sa tako lepim muškarcem mogla da bude prijatelj, da igra karte, da provodi dan kao što je bio taj koji se završavao. A sve se to dešavalo. Činilo se da ona želi mnogo više, a ne sme da se usudi da to samoj sebi prizna.

12. Poglavlje

Ujutru ju je Tika probudio telefonom i otišli su zajedno na doručak. Nisu mnogo pričali, a njegovi podočnjaci su otkrivali da ni on nije mogao da zaspi. Odmah nakon doručka je otišao, rekavši da će joj se javiti kad bude završio svoje obaveze.

Andreja je lutala Podgoricom bezvoljno. Obišla je nekoliko hotela i razgovarala sa menadžerima o eventualnoj reklami na sajtu. Kako je imala procenat od svake reklame koju uspe sama da proda, bila je nezadovoljna jer je sve ostalo na obećanjima da će prvo menadžeri pogledati sajt pa će joj se javiti. Nije mogla da izbacila iz glave Tiku. Svaki čas je bacala pogled na displej mobilnog kako bi se uverila da se nije slučajno ugasio ili da ga nije čula da zvoni. U pet sati se vratila u hotel, istuširala i sela u aperitiv-bar nadajući se da će se Tika svakog časa pojaviti. Nabacivali su joj se neki muškarci, bila im je interesantna sama, u mini-suknji, pomalo i očajnog i usamljenog izraza na licu. Jedva je uspevala da ih se oslobodi.

U osam sati je već bila na ivici suza. Vratila se u sobu, bacila na krevet i pokušavala da odgleda film. Ali svaki minut joj je donosio veću ljutnju što je Tika sasvim zaboravio na nju. A onda je zazvonio telefon. Prvo je razmišljala da li uopšte da se javi, no pomisao da je ona ipak tu iz poslovnih, a ne privatnih razloga naterala ju je da odgovori na poziv. Rekao je da je zaglavio u Budvi sa prijateljem i da će ostati tamo da noći. Izvinio se što je tako ispalo i što je ostavlja samu, ali joj je obećao da će se ujutru vratiti dok ona ne krene na doručak pa će joj sve nadoknaditi. Andreja je savršeno odglumila kako joj je svejedno, kako nema potrebe da joj se izvinjava i da ne brine za nju. Ali kad se veza prekinula, došlo joj je da polomi sve u sobi.

13. Poglavlje

Našao ju je na doručku. Podočnjaci su mu bili još veći nego prethodnog dana.

- Ledena princezo, nadam se da se ne ljutiš mnogo što sam juče bio nemaran prema tebi?
- Naravno da se ne ljutim. Navikla sam da budem sama na ovakvim putovanjima. A koliko vidim, imao si burnu noć?

Nasmejao se, ali ju je ostavio bez odgovora.

- Šta ćemo danas da radimo?

Taman je htela da mu kaže kako ona sama ide do još nekoliko ugostiteljskih objekata kad je on predložio:

- Zašto ne bismo uzeli slobodan dan? Ionako ujutru putujemo kući, a bojim se da me tamo nećeš često viđati.

Andreja je bila zatečena ovom surovom iskrenošću. Ne samo da joj je nagovestio kako neće imati poslovne odnose, već joj je dao do znanja da i to neobično druženje neće nastaviti.

- Mislim da je bolje da ja obiđem još neke objekte.

- A ja mislim da nije. Dozvoli mi da se samo sredim i presvučem, pa te vodim na Skadarsko jezero. Uzećemo taksi i otići na uživanje.

Pre nego što je mogla da negoduje, Tika je otišao u svoju sobu.

14. Poglavlje

Na jezeru je duvao jak vetar. Seli su u jedan restoran i posmatrali vodu koja se nekom nepoznavaoću geografije mogla učiniti kao more.

- Mogu li da te pitam nešto lično?

Andreja je klimnula glavom, godilo joj je to što se interesuje za njen privatni život, makar samo iz radoznalosti.

- Nisi udata, to pretpostavljam jer nemaš burmu. A mislim da nemaš ni dečka jer ovih dana nisi imala nijedan poziv koji bi slutio na to. Osim ako ih nisi obavljala dok sam ja bio odsutan. Jesam li u pravu? Nerviralo ju je to što mu deluje kao otvorena knjiga.

- Ne, nemam dečka.

- Zašto?

- Eto, trenutno je tako.

- Znači, imala si neku dužu vezu nakon koje se teško oporavljaš?

- Ti baš umeš da analiziraš žene?

Nasmejavao se primetivši malo sujete u njenom glasu.

- Nemoj da se ljutiš, samo pokušavam da saznam nešto više o tebi na svoj način, jer ti tako malo govoriš.

Andreja je želela da uzvрати udarac.

- Dobro, onda mogu i ja da pokušam tebe da analiziram na tvoj način.

Tikina obrva se začuđeno podigla.

- Možeš li? Pokušaj.

- Ni ti nisi oženjen, nemaš burmu. Naravno, moguće je da je ne nosiš, ali ne deluješ kao neko ko bi skrivao da je oženjen.

- U pravu si. Dalje?

- Ali imaš devojku.

- Kako to znaš?

- Ti si imao poziv koji je to otkrio, a obavio si ga u mom prisustvu.

- Jesam li?

- Jesi.

I dalje se smešio, a Andreja je želela da joj on kaže nešto više, možda to da taj poziv nije bio od devojke već od neke usputne smaračice, nebitne osobe, sestre, prijateljice...

- U pravu si. Imam devojku. Vidiš da moj način analiziranja uspeva?

Ljubomora joj je prostrujala telom.

- Nećeš me više ništa pitati? U vezi sa devojkom?

- Ne.

I dalje se smešio, a Andreja se plašila da ju je ipak pročitao.

- Mislio sam da te više zanima.

- Zašto bi me zanimala tvoja devojka?

- Da, zašto bi, jer ona trenutno nije važna. Na divnom smo mestu i uživamo, možemo da se pravimo da smo slobodni kao ptice.

Nije joj sasvim bila jasna ta rečenica, isto kao što joj nije bilo jasno ni to zašto mu je nešto kasnije, dok su se šetali pored jezera, dozvolila da je uhvati za ruku.

15. Poglavlje

Vratili su se u Podgoricu sa čovekom koga su upoznali na ručku. Bio je to gazda kafane u kojoj su bili, ljubazan i predusretljiv. Odmah je našao interes u priči sa dvoje ljudi koji se bave turizmom, svako na svoj način, pa im je ponudio da ih vrati u hotel.

Pred svojim sobama Andreja i Tika su se smejali dogodovštinama koje im je taj duhoviti Crnogorac ispričao.

- Rano je za spavanje. Mogli bismo kasnije da odemo nekud na kafu?

Andreja je pristala. Bio joj je mnogo bliži od kada su se držali za ruke. Napustio ju je strah od onoga što bi moglo da se desi. Opio ju je svež vazduh sa jezera i opila ju je neka vrsta zanesenosti.

- Onda, za sat?

- Biću spremna.

Prošetali su se do bašte u kojoj su sedeli i prvog dana. Na svu sreću, bila je poluprazna i mogli su da biraju sto.

- Žao mi je što se sutra vraćamo. Taman sam počeo da te upoznajem. Ti umeš da budeš jako topla osoba kad se opustiš.

- Ako misliš na držanje za ruke...

- Mislim i na to, a i na ostalo. Pričala si više poslednjih nekoliko sati nego sve vreme otkad smo zajedno.
- Pa dobro, potrebno mi je vreme da se osetim prijatno kraj nekoga.
- Znači, prijatno ti je sa mnom?
Nagnuo se ka njoj. Bio je opasno blizu. Gledao ju je onako kako samo on ume - zavodnički, koketno. Skrenula je pogled i pocrvenela.
- Nije lepo što se tako igraš sa mnom.
- Ja? Kako misliš da se igram?
- Pa... imam osećaj da želiš da se svakoj devojci dopadneš.
- Naravno, kao i svi muškarci. Misliš da mi to ne uspeva kod tebe?
Nije imala snage da mu odgovori. A on je naglo promenio temu, ispitujući je o sajtu i o firmi uopšteno. Andreja je odahnula što joj je omogućio da se ipak izvuče iz nezgodne situacije.

16. Poglavlje

Bila je ponoć kad su se opet našli u hodniku, pred vratima soba.
- Kad ujutru imamo avion?
Ovo pitanje Andreja je postavila samo da bi odagnala neprijatnu situaciju rastanka. Znala je vrlo dobro odgovor.
- Polećemo u devet i trideset. Znači, na doručak idemo u sedam, a odavde možemo pozvati taksi oko pola devet.
- U redu... Onda ću se sad spakovati.
Naglo ju je privukao k sebi i poljubio. Nekoliko sekundi se opirala, a onda je njena snaga popustila pred željom. Poljubac se odužio. Trajao je nekoliko minuta, sav satkan od malih poljubaca i dubokih pogleda.
- Dođi...
Povukao ju je ka svojoj sobi. Ali tada je Andreja došla k sebi.
- Ne. To nije dobro.
- Zašto?
- Ti imaš... devojkicu. A ja nisam sa tobom spremna za seks za jednu noć.
- Da li me želiš?
Nije mogla da ga slaže. Lice joj je gorelo, telo joj je drhtalo, a srce udaralo kao ludo.
- Želim... znaš da te želim.
- Onda ispuni i moju želju, a i svoju.
- Ne... nije dobro to...
Privukao ju je ponovo k sebi.
- A šta ako ti kažem da koristim pravo na onu želju koju sam dobio u kartama?
Znala je da na to nema pravo, da se takve želje nisu podrazumevale, ali je isto tako videla priliku da ispunjavanjem opklade koju je izgubila dobije opravdanje za to što će popustiti pred svojom strašću i predati se tom muškarcu.
Bio je dovoljan još jedan poljubac pa da se vrata njegove sobe zatvore za njima.

17. Poglavlje

Seks je bio fantastičan. Tika je imao i nežnost i grubost u rukama, znao je da je zadovolji, da stane kad je potrebno, ali i da je dovede do ushićenja kad se najmanje nadala. Bio je pričljiv, ali ne vulgaran već perverznan. Andreja je znala da je i ona sama iz sebe izvukla neverovatnu ljubavnicu, zahvaljujući tome što ju je on inspirisao.
U pola četiri ujutru se izvukla iz njegovog naručja i otišla u svoju sobu. Imala je osećaj da se pretvorila u zombija - pakovala je stvari u torbu poput robota, a glava joj je bila prazna. Samo su joj se vraćale slike strasnih trenutaka i njegov lik u polutama.
Tek ujutru kad je pokucao na vrata znala je šta je učinila.

18. Poglavlje

Doručkivali su u tišini. Poljubio ju je ispred sobe, ali očito da je bio strašno umoran i pomalo odsutan jer je malo pričao.

- Otišla si jutros? Zaspao sam?

- Da. Ja nisam mogla da spavam pa sam otišla da se spakujem.

- U redu.

Čak i u avionu nije mnogo pričao. Nekoliko puta joj je skrenuo pažnju na oblake koji su ličili na ljude ili životinje. Andreju je hvatao očaj. Bilo joj je potrebno da čuje nešto, da kaže reči za koje će moći da se uhvati, da joj obeća da neće baš sve ostati na jednoj noći.

Radnik iz njegove agencije čekao ga je na aerodromu. Nju je čekao vozač Perica. Rastali su se uz poljubac u obraz.

- Čućemo se, Andreja. Bilo mi je jako lepo u tvom društvu.

- Da... čućemo se.

Utrčala je u službeni automobil kako joj suze ne bi potekle pred njim.

- Perice, daj gas, molim te.

Vozač ju je samo začuđeno pogledao i naglo krenuo, ostavljajući tragove guma za sobom.

- Mala, nije valjda da si se zaljubila?

Plaćnim glasom mu je odgovorila:

- Ne znam. Nadam se da nisam.

- Eh, ako si u onog, onda mi je sve jasno.

- Zašto to kažeš?

- Deluje mi kao muškarac koji baš ume da obrlati žene, ali i da ih šutne.

Bilo joj je još teže zbog ovakvog vozačevog komentara.

19. Poglavlje

Sutradan u firmi jedva je dočekala pauzu za kafu da Ivani ispriča sve što se dešavalo. Ivanu je mnogo volela, bila joj je najbolja prijateljica. Znala je da je toj sitnoj tamnokosoj mršavici stalo do toga da je ponovo sastavi sa svojim bratom Nenadom, ali je isto tako znala da je to nemoguće.

- Ivana, ja sam van sebe. Glupa sam kao točak! Nije trebalo da odem sa njim u krevet. O čemu sam mislila? Čemu sam se nadala? Da će me odvesti sa aerodroma kući? A lepo mi je rekao da je zauzet. I nije me lagao, nije pokušao da me laže kako već zauzeti muškarci umeju. Bio je iskren i dao mi da biram. A ja sam ispala budala...

Ivana je čupkala svoju kosu, po običaju.

- Jesi li se ti to zaljubila?

- Izgleda... Al' od toga nemam ništa.

- Opusti se. Pa šta ako si otišla sa njim u krevet? Nije smak sveta.

- Možda ga više neću videti, Ivana.

- A možda i hoćeš. Hajde, daj malo vremena svemu tome. Možda ćeš raditi uskoro za njega pa će sve to da se iskristališe. Nemoj da dramiš, pa juče ste se vratili iz Podgorice.

- Nema od toga ništa...

- Uvek imaš Nenada. On ne može da te preboli.

- Nemoj o Nenadu, Ivana. Znaš da nisam mogla da se zaljubim u njega.

Ivana je uzdahnula i sama svesna da njena prijateljica i njen brat imaju premalo šansi za neki nov početak.

- Dobro, sad je važno da se središ. Usredsredi se na posao i probaj da se vratiš na zemlju.

- Da se vratim? Ja sam tako lupila o zemlju da vidim sve zvezde!

Ivana nije uspevala da uteši prijateljicu. Ali Andreji je bilo lakše što je sa nekim mogla da podeli svoje razočaranje.

20. Poglavlje

Narednih nekoliko dana Andreja je na sve načine pokušavala da sazna od Mareta dokle se stiglo sa pričom o prodaji firme ili jednog dela, ali nije dobijala odgovor. Mare bi samo slegnuo ramenima, a njoj je ostajalo samo to da čeka neke nove vesti. Nije bila sigurna šta želi. Tika joj se nije javio, pa nije znala koliko bi bilo dobro da preuzme posao, a tako i nju pod svoje, jer bi to značilo da bi se sretali. Nikad nije lako ženi da pogleda u oči muškarcu koji ju je odveo u krevet, a onda zaboravio. Sa druge strane, Andreja nije bila osoba koja lako prevazilazi poraze. Htela je u svojoj glavi da raščisti sa Tikom, sa onim što je osećala prema njemu nakon tako malo vremena. A znala je da bez susreta sa njim ne može to i da ostvari. Nekoliko puta je poželela da ga sama pronade. Ponos joj to nije dozvolio.

Ljudi kažu da vreme leči sve, ali u njenom slučaju nije bilo tako. Naime, vreme je Andreji donelo užasavajuće vesti, nešto neočekivano i najgore što je moglo da se desi posle one jedne noći za kajanje. Želela je da sve to nije istina, da sudbina neće baš tako okrutno da je kazni za nesmotrenost brzog zaljubljanja, ali kad je jednog jutra izašla iz kupatila, bila je bleđa kao krpa. Držala je štapić u rukama i videla na njemu potvrdu najgorih sumnji - bila je trudna.

21. Poglavlje

Od kada je saznala da je u drugom stanju, Andrejin svet se srušio. Bila je zbunjena. Htela je sa nekim da podeli svoju mračnu tajnu, da sasluša nečiji savet, ali nije mogla da pronade osobu u koju bi sto posto imala poverenja. Jedina je u obzir dolazila Ivana, ali svaki put kad bi se našle na kafi, Andreja bi se predomislila. Nije smela da razmišlja o tome šta će da uradi sa onim što joj je u stomaku. Pomisao na abortus ju je užasavala, previše je volela decu da bi napravila takav greh. Zato je rešila da do daljeg krije tajnu, šta god to značilo.

U to vreme je smatrala kako je najbolje za nju da firma ostane u starim rukama. Strahovala je od promene, jer najgore bi bilo to da radi za muškarca koji joj je napravio dete. Ali i tu joj je sudbina gumula prst u oko. Tri nedelje nakon što je shvatila da je u drugom stanju, Andreja je sa ostalim kolegama pozvana na sastanak. Već po Maretovom izrazu lica znala je da nešto nije u redu. Pažljivo i sa mnogo žaljenja direktor im je objavio da firma prelazi u druge ruke, kao i da će neki od njih biti otpušteni, jer novi vlasnik i direktor ima svoje radnike pa će se pojaviti višak. No, ko će biti među nesrećnicima nije moglo da se zna sve do naredne nedelje, kada će preuzimanje firme biti konačno. Ta nedelja, poslednja pod starim vlasnicima, donela je depresiju i nervozu u firmi. Sve je interesovalo da li će baš oni ostati bez posla, dosta su međusobno razgovarali, a malo radili. Andreja se pitala šta zaista želi - da li joj je važniji posao koji voli ili bi se ipak odlučila da bude što dalje od Tike. Ipak, kao i svi ostali, na odgovor je morala da sačeka.

22. Poglavlje

Tog strašnog ponedeljka vladala je neverovatna tišina. Znalo se da je Mare rano ujutru pokupio svoje stvari iz kancelarije i otišao pognute glave, ne oprostivši se sa ostatkom firme. Nisu mu zamerili, znali su da je njemu teško jer je bio veliki prijatelj i dobar direktor. U njegovoj kancelariji sad je sedeo novi vlasnik, a nekoliko novih ljudi je sedelo u sali za sastanke, verovatno čekajući da zauzmu mesto onih koji će biti otpušteni. Negde oko podneva jedan po jedan radnik je bio pozivan u direktorsku kancelariju. Prva je otišla blagajnica i vratila se nasmejana jer je svoj posao uspela da zadrži. Drugi su je pažljivo slušali dok im je opisivala kako izgleda „strašni su“ koji ih sve čeka. Andreja se ježila znajući da će ubrzo stati pred Tiku. A blagajnica je prvo govorila o njemu, o njegovom šarmu, o tome kako je novi direktor zgodan muškarac. Tek onda je spomenula da je savršeno spremljen, da ima pred sobom sve podatke o radnicima i da ih detaljno ispituje.

Nekoliko narednih Andrejinih kolega bili su otpušteni. Ivana je ostala na svom radnom mestu. Andreja se tome obradovala jer je znala da Ivana i njen brat žive sa bolesnom majkom kojoj je potrebno mnogo novca za skupe lekove. Kad je Ivana iskazala svoju radost skakanjem po kancelariji i smirila

se, setila se kako je taj muškarac kriv za ranjeno srce njene prijateljice.

- Videla sam ga, Andreja, i sad te uopšte ne krivim. On izgleda fenomenalno, ne znam koja bi ga odbila.

Andreja je u sebi pomislila kako bi neka druga bar bila pametnija da koristi zaštitu, ali nije smela to glasno da kaže. I tad je ona pozvana na razgovor.

Iako joj je do njegove kancelarije bilo potrebno svega nekoliko sekundi, Andreja je tu razdaljinu prešla za čitav minut. Noge su joj klecale, pokušavala je da dobije na vremenu, mada je znala da joj to vreme neće doneti ništa novo. A onda je otvorila vrata i ugledala ga, jednako poželjnog kao što je izgledao i prvi put.

Široko joj se nasmejao.

- Tebe sam ostavio za sam kraj, da bih imao više vremena da uživam u tvom društvu.

Ustao je i poljubio je u usta, kao da su još juče bili u hotelskoj sobi i neodgovorno uživali u strasti. Trgla se i odgurnula ga.

- Mislila sam da je ovo poslovni sastanak.

Tika se zbunio, ali ubrzo je povratio ravnotežu. Vratio se za direktorski sto. Andreja je pomislila kako se može desiti da svaki dan umesto dobrodušnog Mareta tu gleda ovog nesavesnog muškarca u koga se olako zaljubila.

- Vidim da si loše volje, ali neću pokušavati danas da to promenim. Razumeo sam da ste svi jako voleli bivše vlasnike i direktora, pa sam siguran da sve ovo ni tebi nije lako. Ali tako je, i sad samo ostaje da mi odgovoriš na to da li želiš da ostaneš u ovoj firmi koju ću ja voditi. Tvojim poslovnim zadacima sam zadovoljan, video sam šta si sve radila i na koji način, pa sam dužan da ti kažem da nema bolje od tebe za to mesto.

Andreja je zadržavala suze, ali iz besa. Razgovarao je sa njom na tako poslovan način, bez trunke neke dodatne emocije koja bi joj rekla da sve što se desilo u Podgorici nije bila samo noć zabave.

- Jesam li dobra? A u krevetu? Kakva sam tu?

Nikom ne bi moglo da promakne koliko su ova pitanja bila puna sarkazma i besa.

- Andreja, ne razgovaramo sad o tome. Ako si raspoložena, možemo nakon radnog vremena da odemo negde na ručak, pa da ti kažem koliko sam uživao u tebi one noći. Ali sad mi je važnije ovo. To je bio samo još jedan udarac na njenu sujetu. Svaki sledeći komentar, znala je, mogao je da izvuče iz nje istinu o posledici tog uživanja. Udahnula je duboko da bi povratila kontrolu nad sobom.

- Hvala, ali ne bih želela da te vidim nakon radnog vremena. Očigledno da smo napravili glupost i sad bi to trebalo zaboraviti. Mogu da ostanem ovde zaposlena i da radim za tebe pod jednim uslovom. Iz nje je progovarala ponosna, uvređena žena. Ni sama nije bila svesna toga šta će sledeće reći.

- Koji je to uslov?

- Da mi se ne približavaš nikad više na način na koji si mi se približio u Podgorici.

- Hoćeš da kažeš da prihvataš posao samo ako ti obećam da te više neću pozivati na ručak ili zavoditi?

- Da.

Na trenutak se zamislio. Andreja je posmatrala njegovo lepo lice i pokušavala da pročita šta mu je u glavi, i šta bi tek mislio kad bi saznao da nosi njegovo dete. Ali ne, bilo joj je jasno da nikako to nije smeo da sazna.

- To obećanje mi teško pada. Dopadaš mi se, toga si, nadam se, svesna. Možda ja nisam muškarac za tebe, neozbiljan sam i vezivanje mi baš ne ide, a na tebi se vidi da si jedna od onih divnih devojaka sa kojima ne bi trebalo da se čovek igra jer bi ih mogao izgubiti. Dakle, najbolje što ti i ja možemo da ostvarimo jeste ipak poslovan odnos, tako da ću zbog toga biti primoran da obećam kako nikad više neću pokušati da ti se približim kao ženi i da ću se potruditi da zaboravim onu noć i one dane provedene sa tobom. Je li to u redu?

Klimnula je glavom iako je smatrala da ništa od toga nije u redu.

- Sad možeš da ideš.

Krenula je ka vratima sasvim slomljena saznanjem da je taj muškarac tako lako odustao od nje. Ali nije ni očekivala da će joj reći kako ne želi da je gleda u svojoj blizini ako ne može da je ima. To muškarci nikad ne govore. U stvari, oni to retko kad i misle.

- Andreja, mogu li samo još nešto da dodam?

Okrenula se ka njemu. Bilo joj je teško gledati ga u oči.

- Možeš.

- Ja ću se držati tog obećanja, ali ako ti ikad poželiš da bude drugačije, obećanje neće više važiti. U redu?

Nažalost, on nije mogao znati da je svake sekunde u toj kancelariji Andreja želela baš to - drugačije od obećanja koje mu je tražila. No, mnogo je bilo stvari koje nije mogla da mu kaže. Zato je rešila da se bori protiv sebe i protiv njega, sve o istom trošku.

- Ne brini, to se neće desiti. Ja nikad neću poželeti drugačije.
Izašla je i onu malu razdaljinu do svoje kancelarije prešla za rekordno vreme.

23. Poglavlje

Ivana je odmah primetila njenu uznemirenost.

- Šta je bilo? Je li te ostavio na poslu?

- Jeste.

Ivanin uzvik oduševljenja se prolomio kancelarijom.

- Ne raduj se, Ivana. Nisam sigurna da li je sve to dobro.

- Kako to misliš? Imaš posao, ženo!

- Znam... ali imam i u blizini direktora sa kojim sam spavala i u koga sam se zaljubila.

- To bi trebalo da bude još jedan plus. Možda vremenom rešite sve nesuglasice.

- Nema šanse. Upravo sam mu rekla da ostajem u firmi pod uslovom da više nikad ne pokuša da me muva.

- Ti nisi pri sebi! Zašto to?

- On se nije javio posle one noći. Šta očekuješ? Da i dalje čekam neku noć sa njim pa da isto tako budem razočarana? Sve to moram saseći u korenu. On je moj direktor i tu ionako ne sme da bude ništa.

Ivana se nije slagala sa drugaricom, ali je shvatila da njeno iznošenje drugačijeg stava neće pomoći.

- Ti najbolje znaš. Samo razmisli da li ćeš večno moći da kriješ to da si zaljubljena u njega i povređena.

Tad je Andreji sinulo. Potpuno je izbacila iz glave činjenicu da je u drugom stanju i da će to uskoro, za dva, tri, četiri meseca biti vidljivo. Nekako će sakriti svoja osećanja prema Tiki, ali bilo je nemoguće sakriti stomak. Ali još nije odlučila šta će raditi sa detetom, tako da je brzo potisnula sva pitanja iz svoje glave. Htela je da se odmori, da neko vreme ne razmišlja o tome. Odjednom je u njenom životu nastao haos, a kako je bio neočekivan, Andreja se suočavala sa potrebom da beži od problema.

24. Poglavlje

Jedne večeri Saška je izašla sa prijateljicama na piće, a Andreja i njen otac su sedeli u dnevnoj sobi i gledali film. Osim što je bila pospanija nego inače i što joj se apetit polako uvećavao, na Andreji nije bilo drugih vidljivih promena. Razmišljala je kako bi otac prihvatio vest o njenoj trudnoći. Naravno, nije joj bilo ni na kraj pameti da mu kaže, bar ne dok ne donese konačnu odluku o abortusu, ali je imala strahovitu želju da sazna da li bi je osudio ili podržao.

- Tata, zašto ti i mama niste imali još dece?

Očito da je ćerka iznenadila oca ovim pitanjem. Trgao se i podigao obrvu.

- Otkud sad to pitanje, dušo? Nikad te to nije zanimalo.

- Onako... možda bi bilo lakše da sam imala brata ili sestru.

Morala je da nađe neki izgovor za početak neobičnog razgovora kakav se ne vodi svaki dan između odrasle ćerke i ponovo oženjenog oca.

- Nisam nikad mislio da si tužna što si jedinica. Čak sam mislio da ti to prija.

- Ja nisam pre ni razmišljala o tome. Ali nešto mi sad palo na pamet, pa sam te pitala.

- Tvoja mama je htela još dece, ali nekako nam se nije dalo. Možda bismo i imali da ona nije tako mlada umrla.

Tuga na očevom licu je uvek bila prisutna, ali bi se još više uvećala i postala sasvim očigledna kad bi spomenuo svoju voljenu pokojnu ženu.

- Tata, ako ti je teško o tome da pričaš, nema veze?

- Ne, volim ja da pričam o tvojoj majci, ali samo sa tobom. Znaš, Saška je ipak ljubomorna na nju, iako je to apsurd da živa žena bude ljubomorna na onu koje više nema. No, to su vaše ženske stvari.

- Razumem. Ali da li planiraš sa njom da imaš decu?

- Sa Saškom?

Nasmejao se.

- Ne, naravno. Ni ona ih ne želi, a ni ja. Previše sam star da bih podizao još jedno dete na pravi način.

- Tata, nisi star, nemoj tako.
- Možda nisam u fizičkom smislu, ali u mentalnom jesam. Uostalom, imam tebe od žene koja je bila jedina prava u mom životu. A dete sa Saškom... to bi bio samo problem. Ni ona nije spremna da se na taj način veže. Nekad imam utisak da baš to što smo bez dece čini da se naše razlike u godinama i u mentalnom sklopu prevaziđu, da budu manje vidljive.
- Istina, Andrejin otac je bio akademik, a Saška je imala srednju školu. Sa Saškom je otac mogao da se smeje, da opusti mozak, ali ne i da raspravlja o nekim ozbiljnim temama. Valjda ju je zato i izabrao, da mu unese malo neozbiljnosti nakon tragedije koju je doživeo kada je izgubio Andrejinu majku.
- A šta bi se desilo ako bi Saška ipak zatrudnela?
- Andreja, otkud ti takva razmišljanja? Pa neće se desiti. Ona koristi ta neka ženska sredstva za zaštitu, a i ja nisam više u godinama kad... razumeš me?
- Znam, ali ako bi se nekim čudom ipak desilo? Da li bi se odlučio da ona abortira ili bi ipak tražio da rodi?
- Bili su na klizavom terenu, ali se Andreja nadala da njen otac neće nikako shvatiti šta ona ovim razgovorom pokušava.
- Naravno da bih insistirao na tome da rodi! Abortus ne dolazi u obzir.
- A ako bi ona u tom slučaju želela da abortira?
- Valjda se i ja kao otac nešto pitam. Andreja, zašto ti meni uopšte postavljaš ovakva pitanja? Uplašena da bi mogla da pretera i tako pruži ocu razloga za sumnju, odmahнула je rukom i zagledala se u televizor.
- Ma, čisto mi palo na pamet. Hajde da gledamo film.

25. Poglavlje

Nije joj bilo lako prvih mesec dana od Tikinog dolaska na čelo firme. Sva sreća da je mnogo putovala, ali, svejedno, nije bilo načina da se izbegnu susreti sa njim. Održavao je sastanak sa svim zaposlenima ponedeljkom i petkom, tako da je morala bar dva sata nedeljno da gleda u njega i da se pravi kao da ništa ne oseća. A osećala je. Svaki put kad bi ga srela, srce bi joj jako kucalo, u njoj su se mešali i bol i zaljubljenost, divljenje i očaj. Sve žene u firmi su bile platonski zaljubljene u Tiku. Stalno su pričale o njemu, onako kako samo žene umeju jedna drugoj da prenose svoje maštarije. Andreji je bilo teško da sluša kako ga sve u mašti dele, pa se počela sklanjati od koleginica, što je dovelo do toga da postane čudna drugima i da je ogovaraju. Ivana joj je prva skrenula pažnju na ponašanje.

- Moraš da se kontrolišeš. Svi misle da si zbog nečeg uobrazila da si bolja od drugih pa ih izbegavaš.
- Nije to, znaš da bežim od njihovih glupih priča o Tiki. Ne mogu da slušam. Shvati me.
- Ja te shvatam, ali one nemaju pojma da se nešto desilo između vas. Molim te, nemoj da si takva, sredi se. Razmisli. Pokušaj da prevaziđeš celu ovu situaciju. Za nekoliko meseci biće sve zaboravljeno.

Andreja je počela histerično da se smeje. Za nekoliko meseci ne samo da neće sve biti zaboravljeno, nego bi mogla tu da bude i jedna beba koja će je zauvek sećati na noć u Podgorici.

- Šta ti je, Andreja? Što se smeješ tako?

Ivana je videla u očima prijateljice nešto poput ludila. I zabrinula se.

- Moraš da odeš kod nekog psihijatra. Stvarno me mnogo brineš.

A Andreja je i dalje nastavljala da se smeje, pomislivši kako će svakako još tog popodneva posetiti doktora, ali ne psihijatra već ginekologa.

26. Poglavlje

Ginekolog joj je rekao da ima još dve nedelje da se odluči za abortus. To je dodatno unelo nemir u Andreju. Niko nije znao njenu tajnu, niko nije mogao ni da je posavetuje. Postajala je paranoična. Ni Ivani više nije verovala. Nekako je projektovala da se i njoj, kao i ostalim koleginicama, dopada Tika, jer ju je videla nekoliko puta kako mu se zavodljivo smeje. U kući je bila nesnosna. Sad ju je Saška još više nervirala dugim jutarnjim zauzimanjem kupatila, pa je u jednom napadu histerije polomila

ogledalo koje je krasilo vrata kupatila. Otac je pokušao da razgovara sa ćerkom, primećujući da se nešto promenilo, ali mu to nije uspelo. Andreja je zaključavala svoju sobu i svaki razgovor pretvarala u ćutanje.

Jedan događaj u firmi ju je naveo da donese odluku. Radila je za svojim kompjuterom članak o selu kod Bijeljine i nije ni primetila kad je Tika ušao u kancelariju.

- Vidim da si vredna kao i uvek. Možeš li sve da postigneš?

Začudena brižnim tonom koji odavno nije čula sa njegove strane, uspela je da se nasmeši.

- Sve je u redu. Mogu sve.

- Znam da ti možeš sve. Inače? Kako si?

- Dobro.

- Deluješ mi bledo i neispavano. Ako si bolesna, uzmi slobodno nekoliko dana.

- Ne, hvala. Nisam bolesna.

- U redu. Pokušavam samo da nekako saznam nešto o tebi, o tome šta ti se događa. Ali vidim da je uzalud.

Izašao je iz kancelarije. Andreja je osetila kako joj se nešto cepa u utrobi. Bio je tako drag tih nekoliko trenutaka koje je proveo u kancelariji, kao da je opet bio onaj muškarac sa kojim je rado otišla u krevet, ne misleći da će se ikad ovoliko kajati. Navalile su emocije. U jednom momentu bila je spremna da krene za njim i sve mu kaže, da mu prizna za bebu i da očekuje čudo kako bi je on prihvatio.

A onda je Ivana ušla u kancelariju i na licu joj je bio izraz očajanja.

- Šta se desilo? Što me tako gledaš?

Andreja je naslutila da taj očaj nije zbog Ivane već zbog nje same.

- Moram ti nešto reći... Malopre sam nosila Tiki neke papire na potpis, sekretarica mu je izašla negde i ja nisam, guska, kucala, već sam samo uletela u njegovu kancelariju. I uhvatila sam ga na delu.

- Kakvom delu?

- Sa nekom devojkom. Ljubili su se i to žestoko.

Svi Andrejini planovi su pali u vodu. Do pre samo minut verovala je da njena situacija može da bude mnogo drugačija, bolja, a sad se sve opet srušilo. Znala je da mora pred Ivanom da odglumi hladnoću. Želela je svima da pokaže snagu u trenucima kad je najslabija.

- To ti je za nauk da sledeći put kucaš.

- To mi je i on rekao, baš je bio ljut. Ali... zar ti je svejedno što to čuješ?

- Jeste. On i ja nismo zajedno, pa može da ima koga god hoće.

- Stvarno to misliš ili samo ne želiš da pokažeš osećanja?

- Stvarno to mislim. Uostalom, meni se dopada neko drugi.

- Molim? Ko?

- Mlađa.

Mlađa je bio crnokosi visok momak koji je došao u firmu sa ostatkom Tikinih radnika. Bio je odličan programer i svi su ga voleli. Od samog dolaska pokušavao je da postane vidljiv Andreji, ali je ona uvek bila hladna i suzdržana. Nikad nije ni pomislila da bi mogao da joj se sviđi, no u ovom trenutku njega je iskoristila kao odbranu od sopstvenog razočaranja. A tada joj je i sinulo da bi mogla da odgovori na Tikino ljubljenje time što bi ušla u vezu sa nekim iz firme, to bi se kad-tad proširilo i došlo do direktora. Nadala se da će ga bar malo time povrediti kao što je on povredio nju.

Zato je odmah na pauzi prišla Mlađi. Nasmejala mu se onako kako samo lepa devojkica ume kad sa namerom zavodi i već su se dogovorili da to veče odu u bioskop.

Ali nije samo ta odluka doneta u Andrejinoj konfuznoj glavi. U isto vreme je rešila da zakaže abortus i čim je imala priliku da ostane sama u kancelariji, pozvala je svog ginekologa. Pobačaj je zakazan za dva dana, ujutru, pa je odmah obavestila Tikinu sekretaricu da uzima slobodan dan.

Nije prošlo dugo, a Tika ju je pozvao u kancelariju. Ušla je sa osmehom, sva ponosna na svoje odluke.

- Čuo sam da si tražila slobodan dan u petak.

- Da.

- Mogu li znati zbog čega?

- Imam pregled kod lekara.

- Ja sam te pitao da li si bolesna, a ti si rekla da nisi.

- Loše se osećam pa sam danas rešila da odem kod lekara.

- Pregled ne traje čitav dan, koliko mi je poznato. U petak sam mislio da odeš do Pančeva, otvara se novi restoran i pozvani smo da se dogovorimo sa njima o reklamama na sajtu.

- To može i neko drugi.

- Može, ali ne dobro kao ti. Možeš li sa pregleda da se vratiš na posao pa da ideš u Pančevo?

- Ne mogu. Pregled će biti duži.

Sad je na Tikinom licu videla još veću zabrinutost nego kad je tog dana on došao u njenu kancelariju.

- Andreja, da li nešto kriješ od mene? Reci mi? Nešto je ozbiljno?

- Moja stvar. Ali veruj mi da ne mogu u petak da radim.

- Zašto kriješ? Možda mogu da pomognem?

Tako je poželela da mu kaže kako je on krivac za njenu „bolest“, ali se suzdržala.

- Hvala, ali mi pomoć od tebe nije potrebna. Samo mi je potreban slobodan dan.

Uzdahnuo je i odustao.

- U redu, vidim da si prema meni izgradila takav stav da prosto ne mogu da se suprotstavim. Ne znam tačno čime sam to zaslužio, osim što nisam bio dovoljno odgovoran da ti se javim nakon Podgorice, jer sam smatrao da ću te uskoro viđati dovoljno često da se to nadoknadi. Ali nema veze, imaš slobodan dan. To ti mogu dati.

- Hvala.

Kad je izašla iz kancelarije, naletela je na Mlađu. Poslao joj je poljubac u prolazu, a ona mu je uzvratila na isti način. Ali u njenom srcu sve je naginjalo ka drugom muškarcu.

27. Poglavlje

Odlazak u bioskop bio je početak veze između Mlađe i Andreje. Bio je duhovit, šarmantan i strašno zaljubljen u nju. Činio je sve da joj bude udobno, da se dobro provodi, da joj ne bude dosadno.

Poljubac koji je dobila ispred kuće nije je ugrejao, ali joj je bio drag. Rešila je da sa svojih dvadeset osam godina ne razmišlja o fatalnoj ljubavi već da se spusti na zemlju i da ostvari ozbiljnu vezu koja bi pretendovala na brak. A Mlađa je bio idealan momak za tako nešto.

Sutradan na poslu svi su mogli da vide da se između dvoje kolega nešto desilo. Mlađa je svaki čas dolazio u Andrejin ofis, samo da je vidi, pošalje joj poljubac ili postavi neko nežno pitanje. Sa druge strane dobijao je slične reakcije, mada je Andreja osećala kako laže i vara Mlađu i druge, jer je sve to radila kako bi mogla da se na neki način osveti Tiki.

Uveče se ponovo videla sa Mlađom. Posle večere u malom restoranu prošetali su se gradom držeći se za ruke. Tad je pomislila kako bi bilo lepo da zavoli tog veselog muškarca i bila je sigurna da će se vremenom i to desiti. Imala je samo želju da se oslobodi onog dela Tike koji je lagano rastao u njoj i da se cela posveti traganju za ljubavlju u sebi. Tako će se, kako je mislila, pred Mlađom osećati manje prevarantski i prljavo.

Ali Tika je i tog i sledećeg dana bio jako malo u firmi, tako da je Andreja bila sigurna da mu još niko nije preneo najnoviji trač o ljubavnoj vezi u firmi. I zbog toga se nervirala. Bilo bi joj daleko lakše da na njegovom licu vidi prezir ili podsmeħ.

28. Poglavlje

A onda je došao petak, dan kada je Andreju čekalo veliko životno iskušenje - abortus. Otac ju je čudno pogledao kad je prošlo vreme za uobičajeni odlazak na posao.

- Danas opet ideš na neki put?

- Ne, ne idem.

- Kako onda nisi još krenula na posao?

Andreja je imala smišljenu priču.

- Uzela sam slobodan dan, moram da obavim neke stvari u gradu.

Znala je da je otac neće puno pitati. Ali nije očekivala da će Saška baš tad da se pojavi i da pokaže mnogo više radoznalosti.

- A šta to da obaviš?

- Nije važno. Nešto svoje.

- Meni se čini da si ti u poslednje vreme jako čudna. Da li kriješ nešto od svog oca?

Ništa nije moglo da je iznervira kao Saškini pokušaji da sopstvenu radoznalost pretvori u brigu.

- Ne vidim šta ti imaš da me ispituješ kad me otac ništa ne pita?

Ali tad je nešto proradilo i u starijem čoveku koji je, inače, propuštao mnoge bitne reakcije svoje ćerke.

- Stvarno, Andreja, da li se nešto događa što mi nisi rekla?

- Tata, nemoj da i ti sad krećeš sa pitanjima. Ostavite me na miru oboje. Gledajte svoja posla! Nervozno je izletela iz kuće. Činilo se kao da su joj trenutno svi neprijatelji, a da ni od koga ne može da očekuje podršku i pomoć. Nije išla kolima već taksijem jer je pretpostavljala ili negde čula kako nakon abortusa žena i nije baš sposobna da vozi i da normalno funkcioniše. Nadala se samo da će na povratku kući Saška biti manje radoznala pa je niko neće otkriti.

Taksista je brbljao o gužvi u gradu, a Andreja je samo želela da on učuti kako bi mogla da čuje svoje misli. Užasnuta onim što je očekuje, bodrila je sebe da drugog rešenja nema i da mora da bude na ovaj način kažnjena zbog jedne pogrešne noći.

Pred zgradom u kojoj je bila ambulanta u kojoj su se vršili pobačaji ruka joj je zadrhtala dok je plaćala. Držala se za stomak i polako prilazila vratima. Znala je da nazad ne može, ako pređe taj prag, moraće da legne na sto i da dopusti da se iz nje izvadi još neformirana beba, njena i Tikina, nedužno stvorenje. Plakalo joj se.

A onda je čula zvuk telefona iz svoje torbice. Zastala je pred vratima i izvadila aparat. Na displeju je bio jedan od brojeva iz firme, i to direktorov. Tika ju je zvao, nije mogla da veruje kakva je to slučajnost. Razmišljala je da se ne javi, plašeći se šta bi mogao da joj kaže i tako je ostavi u još gorem raspoloženju. No, moglo je da se radi o poslu, pa bi to bilo potpuno neozbiljno sa njene strane.

- Halo?

- Andreja, Tika je. Gde si?

- Upravo ulazim kod lekara. Da li je nešto hitno?

- Ne, samo sam se setio da si danas imala zakazano kod lekara pa sam poželeo još jednom da ti ponudim svoju pomoć. Ako je želiš, naravno.

Nije mogao ništa gore da kaže u tom trenutku. Taman što se odlučila da abortira, otac njenog deteta, i ne znajući za to, zove je i nudi joj pomoć. Morala je da proguta knedlu kako ne bi primetio plačljivost u njenom glasu.

- Hvala ti, ali pomoć mi nije potrebna.

- Sigurno nije ništa ozbiljno?

- Ne. Nije.

- U redu. Videćemo se u ponedeljak na poslu, a ako ti nešto bude trebalo za vikend, možeš me slobodno pozvati, kao prijatelja, pošto sam upravo saznao da ti više nisam potreban.

Saznao je za Mlađu!

Kad je prekinula vezu, naslonila se na fasadu i zatvorila oči. Njene emocije su se uzburkale. Bunilo ju je to što joj je ponovo ponudio pomoć iako je saznao da ona ima drugog muškarca. Nije joj se dopadalo to što taj postupak govori o njemu kao o plemenitom muškarcu. Lakše bi bilo sve to završiti da se poneo kao neki skot.

Žene su prolazile pored nje. I sve su izgledale beskrajno tužno i zabrinuto, kao da idu na giljotinu. To nije bio njihov izbor već izbor muškarca kojem su se prepustile. Da su se te žene pitale, izabrale bi ljubav i dete ljubavi.

Andreja se odjednom okrenula i pošla u sasvim drugom pravcu.

29. Poglavlje

U subotu je Mlađa došao po nju. Rešena da mu kaže veći deo istine, osim onog dela ko je otac njenog deteta, Andreja je očekivala da će ta veza pući, no nije htela kukavički da se ponese ovaj put. Mnogo je ljudi u poslednje vreme lagala, mnogima je prećutkivala istinu. Najgore je dolazilo, bila je svesna da njena tajna ne može zauvek da se krije, ali je htela da počne da rešava neke stvari. Mlađa je bio prvi na tom spisku.

Predložio joj je da odu na jedan novootvoreni splav gde se puštala stara muzika koju su oboje voleli.

- Možemo li da odemo na neko mirno mesto, moram sa tobom o nečemu da razgovaram?

- Nešto je ozbiljno, sudeći po tvom izrazu lica?

- Da. Jako ozbiljno.

- Ostavljaš me?

Pri pogledu na njegovo nežno, dobroćudno lice videlo se koliko ga je uplašila ta pomisao.

- Mlađo, hajde da nađemo neko mesto pa ću ti sve reći.

- Znači, ipak me ostavljaš.

- Ne ostavljam te. Ali je moguće da ćeš ti ostaviti mene.

Na njegovom licu se pojavio osmeh, pun nade.

- Nema šanse! Ja tebe ne bih ostavio ni za šta na svetu. Kratko smo zajedno, ali nemaš pojma koliko si mi ušla pod kožu.

Andreja je pomislila kako se nekad ne zna šta je gore za povređenu ženu - da joj ove reči govori onaj koga ne voli ili da ih ne izgovara onaj od koga ih očekuje.

- Razgovaraćemo. Hajde, samo negde da sednemo.

Našli su miran kafić u blizini i seli u separe. Kad su posluženi toplom čokoladom, Mlađa je insistirao na tome da što pre čuje o čemu se radi. I Andreja mu je rekla da je pre određenog vremena upoznala jednog muškarca, zaljubila se u kratkom roku i otišla sa njim u krevet. Rekla mu je da je trudna, da je pokušala da abortira, ali nije imala hrabrosti i rešila je da rodi. Mlađa ju je slušao bez ikakve reakcije. Na kraju ju je pitao ko je taj.

- Nije važno, ne poznaješ ga. Ne poznajem ga ni ja, bili smo suviše kratko zajedno.

- Da li ga viđaš?

- Ne.

Ovo je morala da slaže.

- Zašto mu nisi rekla za dete?

- Zato što ne verujem da bi ga to zanimalo. Nije me nazvao nakon te večeri.

- Mislim da bi trebalo da zna.

- Ne dolazi u obzir!

- U redu, samo sam ti rekao svoje mišljenje.

Učutao je. Andreja je nekoliko minuta čekala da čuje još nešto, da joj saopšti kako on ne može da bude sa njom jer nosi tuđe dete. Ali Mlađa je ispijao toplu čokoladu kao da nema nameru da se vraća na taj razgovor. Zato je Andreja odlučila da priča umesto njega.

- Mlađo, sasvim je u redu da se ovde završi naša priča. Nema smisla da imamo neku vezu, s obzirom na to da će uskoro svima biti jasno kako sam trudna, a neki bi mogli da pomisle i da si ti otac tog deteta, što je apsurd.

- Pa šta ako pomisle?

- Drugima će biti jasno da nisi. Na primer, Ivana dobro pamti datume. Lako će povezati da si ti došao u firmu dosta kasnije.

- Šta je, uostalom, nekog briga? Meni to ne smeta. Ti si bila sa tim muškarcem pre mene i nemam razloga da budem ljut ili ljubomoran. Ja ostajem sa tobom, a drugi mogu samo da se pitaju jesam li otac ili nisam. Ako me pitaju, ja ću da kažem da jesam. Možda bi bilo najbolje da se venčamo. Ionako od prvog trenutka kad sam te ugledao razmišljam o tome da si ti jedina žena u mom životu sa kojom bih voleo da dočekam starost.

Andreju je svaka Mlađina reč zapanjivala. Da li je moguće da postoji muškarac kao što je on?!

- Ne, nemoj tako da pričaš. Razmisli.

- Nemam šta da razmišljam. Ti si na potezu. Ja ne želim da se rastanemo zbog tvoje bebe. I spreman sam da je prihvatim.

- Ali, Mlađo, ja ne mogu... ne mogu da se udam za tebe!

- Zašto?

- Prerano je. Malo smo zajedno.

- Znam, ali ja sam mislio zbog deteta. Mada nije važno, možemo da čekamo, možemo se venčati i kasnije kad ti budeš sigurna da želiš da budeš sa mnom koliko i ja sa tobom.

- Ali...

Smišljala je izgovore jer nije želela da dopusti Mlađi da veruje u njenu ljubav. Nije ona njemu otkrila sve - najvažnije je propustila, a to je činjenica da je njihov direktor zapravo otac deteta. Propustila je i da mu kaže da je još uvek zaljubljena u Tiku i da je ušla sa Mlađom u vezu samo da bi se na neki način osvetila. A onda se setila šta tu još ne može da funkcioniše.

- Mlađo, ja ne mogu da spavam sa tobom... sigurno ne dok se beba ne rodi.

Ovaj put je odreagovao vrlo razočaravajućim izrazom na licu.

- Zašto ne možeš?

- Prosto... nosim u stomaku tuđe dete. Imam bar toliko zrno kajanja što to dete ima oca i što ti želiš da budeš uz mene da ne mogu da zamislim da me ti... da ulaziš u mene, u moju utrobu dok je unutra tuđi plod. Znam da me ne razumeš... Ali tako je.

Zamislilo se. Videla je po njegovim očima kako se bori sa svojim emocijama i sa situacijom u kojoj se našao. Nadala se Andreja da će on ustati i otići, to bi bilo najbolje rešenje. Ali se nije nadala da će je snažno zagrliti i poljubiti u kosu.

- U pravu si. Toliko mogu da čekam. Čekao sam te ovolike godine, pa mogu još nekoliko meseci.

Vredna si toga.

Suze su joj krenule niz lice i više ništa nije mogla da kaže osim da se u sebi pomoli da ovakvog muškarca nikada neće povrediti i da će dati sve od sebe da ga zavoli jer je to zaslužio. Mnogo više od

Tike.

30. Poglavlje

Dogovorili su se Andreja i Mlađa da nikom ništa o trudnoći ne govore sve dok to bude moglo da se sakriva. A vreme je brzo prolazilo. Bila je već u petom mesecu kada su kolegice počele da joj prebacuju da se ugojila. Koliko god se Andreja trudila da njene sve veće stvari izgledaju kao slobodan izbor, a ne kao nametnuti, znala je da je pitanje dana kada će nekoj ženi kvrcnuti u glavi šta se zaista dešava. Sva sreća da su je mimoišle vrtoglavice i mučnine, pa se na taj način nije odavala.

Mlađa je bio sa njom na svakom pregledu, a inače joj je davao ogromnu podršku. Rešila je da ne sazna pol deteta pre rođenja, jer se plašila da iz nekog razloga može da zamrzi to dete pre nego što ga donese na svet, tako da joj je bilo lakše da ne zna ništa osim toga da li je sa plodom sve u redu. A bilo je dana kada bi se molila da ne bude sve u redu, da se desi neka greška, mutacija, slučajna povreda, bilo šta što bi dovelo do prirodnog pobačaja. Takve molbe su je stizale uglavnom nakon susreta sa Tikom. On je bio prema njoj hladan, odmeren, ali i dalje ga je volela iz dana u dan sve više.

A onda je prva osoba iz njenog okruženja otkrila Andrejinu tajnu.

Bila je to Saška koja je jednog jutra upala u kupatilo bez kucanja i zatekla голу Andreju ispod tuša. Ispod širokih dukserica petomesečni stomak se dao sakriti, ali golo telo je bilo neoborivi dokaz. Saška je sa zaprepašćenjem na licu izašla iz kupatila, Andreja je pokušala da se ogrene peškirom i stigne je pre nego što vest dođe do oca, no nije uspela. Sledilo je teških sat vremena razgovora gde je očajni otac prebacivao ćerki samo jedno - što mu nije rekla ranije.

Na kraju je ipak došao zagrljaj. Pomireni sa sudbinom, Andreja i otac su rešili da zajedno izdrže sve muke koje očekuju samohranu majku. Nije je pitao za pojedinosti, nije hteo mnogo da zna o ocu. Podrazumevalo se da je Andrejino ćutanje i skrivanje trudnoće uzrokovano time što dotični muškarac neće biti prisutan u detetovom životu. Jedino je Saška bila ta koju su takva pitanja zanimala, ali tek ona nije mogla da dobije odgovore.

31. Poglavlje

Mlađu je jedna od koleginica pitala da li je Andreja u drugom stanju. Kad joj je to preneo, znali su oboje da se tajna više ne može kriti. Rešili su da je najbolje da Andreja to poveri Ivani jer je ona najviše znala, a da Ivana, uz preskakanje kompletne istine, to prosledi dalje. Andreju je samo brinulo da li će se Ivana pokazati kao prava prijateljica ili će se naljutiti što joj se Andreja nije odmah poverila pa će pokušati da joj napakosti. No, to je tek trebalo videti.

Sedele su same u kancelariji kad je Andreja kao grom iz vedra neba priznala da je trudna. Ivana je nekoliko sekundi samo gledala u nju otvorenih usta, a tek onda je sasula brdo pitanja. Andreja ju je upozorila šta sme da se kaže drugima, a šta ne. Do kraja dana svi su dolazili da joj čestitaju, a neki su se usudili da pitaju i Mlađu da li je on otac. Odgovarao je da jeste.

Na kraju radnog vremena pozvao ju je Tika. Dugo nije odlazila sama u njegovu kancelariju i već je naslutila da taj poziv ima veze sa njenom trudnoćom.

Zatekla ga je kako zamišljeno gleda kroz prozor na drugu stranu ulice.

- Trebalo je da mi kažeš sama, a ne da čujem od sekretarice. Pozvao sam te da ti čestitam, mada, iskreno, ja sam se do današnjeg dana nadao da ću se jednom ponovo naći na nekom mestu sa tobom i da ću moći da popravim stvari koje sam uprskao. Ali sad mi je jasno da ti to nikad i nisi želela od mene. Pa, Andreja, čestitam. Malopre sam čestitao i Mlađi.

Naježila se pri pomisli kako su se dva muškarca rukovala, možda i zagrlila, a da nisu imala pojma koliko greše u svemu tome.

- Hvala ti.

- U kom si mesecu?

Na vrh jezika joj je bilo da se izlance i da kaže da je šesti, ali se na vreme setila da i Tika ume da računa pa bi mogla da dođe u opasnost. Da je bar Mlađa radio u firmi u vreme kad je bila u Podgorici, ali on je došao kasnije, tako da bi se lako moglo izračunati da to dvoje ljudi nisu mogli da naprave bebu pre šest meseci.

- U petom.

- Fino si ti to skrivala.

- Čekala sam pravo vreme da to kažem.

- Da... Mada, priznajem, za mene nikad nije pravo vreme da čujem kako devojka koja mi se strahovito svidela nosi dete drugog muškarca. No, ne mogu da biram. Ti si odavno izabrala.

Ove reči su je dovodile do očajanja. Morala je nešto da mu kaže, da izrazi bar delić onoga što je mislila.

- Ne razumem zašto mi sve ovo govoriš. Nije te bilo briga za mene. Nisi se javio kad sam to očekivala i kad je to bilo potrebno. Sad, posle toliko meseci, ti mi govoriš da sam ti se sviđala, da ti nije svejedno. Samo me sa tim povređuješ.

Iznenadeno ju je pogledao.

- Rekla si da te povređujem? Kako to mogu da te povredim kad si u vezi sa drugim muškarcem? A samo da te podsetim, ja sam odavno, još od mog dolaska ovde, pokušavao nešto da nastavim sa tobom. Ti si me odbila. I sad shvatam zašto. Ti si mene povredila, a ne ja tebe.

Nije baš mogla do kraja da bude iskrena. Više nije imalo ni smisla.

- U pravu si. Nisi me povredio. Možda sam bila samo uvređena što me nisi posle noći seksa pozvao. Ali to je prošlo. Više nije važno.

- Kad bih znao da sam te zbog toga samo izgubio, bio bih očajan. Malo mi je lakše da je to ipak iz drugog razloga, zbog drugog muškarca.

Nije mogla da veruje šta čuje. Tika je bio tako slep, a njegovo slepilo ju je udaralo tamo gde je najosetljivija. Samo je želela što pre da napusti kancelariju i to joj je dozvolio.

32. Poglavlje

Beba se rodila u predviđenom terminu. Andreja je do zadnjeg dana išla na posao i ignorisala komentare žena koje su već rađale kako je previše krupna za nepuni deveti mesec. Tog jutra je krenula na posao, ali tamo nije stigla. Već pred vratima stana je osetila da nešto nije u redu, odmah je pozvala oca i nekoliko sati kasnije je rodila zdravog dečaka kome je dala ime Nemanja.

Mlađa ju je prvi posetio, ponašao se kao sretni otac i čak sestrama doneo čokoladu i cveće.

Nekoliko dana kasnije, kad je došla kući sa sinom, posetile su je i kolegice. Sve su imale isto pitanje na usnama, ali nijedna se nije usudila da joj ga postavi. Na kraju su Andreja i Ivana ostale same.

- Sumnjaju, zar ne?

- Šta si mislila, da su sve glupe za datume i računanje vremena? Ne, draga moja, već uveliko se tračari kako Mlađa ne može da bude otac, jer u vreme kad bi trebalo da si zatrudnela vas dvoje niste radili zajedno.

- Ispituju tebe?

- Pokušale su, ali ja im odgovaram da znam isto koliko i one. Nego, nemoj ti da brineš za kolege, ja mislim da ti je pametnije da sad razmišljaš šta ćeš da radiš sa Tikom.

U tom trenutku mali Nemanja je počeo da plače, što je značilo da je spreman za dojenje. Andreja ga je pažljivo izvadila iz krevca koji je Mlađa kupio nedelju dana pred porođaj. Dala mu je sisu i dete se umirilo.

- Sad mi reci, šta si htela da kažeš time da bi trebalo da brinem za Tiku?

- Kad nam je tvoj otac javio da si se porodila, svi smo instinktivno poleteli ka Mlađi da mu čestitamo. U tom trenutku još nije padalo nekome na pamet da si se previše rano porodila da bi on bio otac.

Napravili smo graju, neko mu je iscepao košulju, a ta buka je izmamila Tiku iz kancelarije. Pitao nas je šta se dešava i kad smo mu rekli, njegov izraz lica je bio začuđen. Samo se okrenuo i vratio u svoj ofis.

Andreja je tek tad pomislila kako je Tika posumnjao.

- Misliš da i on zna... da Mlađa nije otac?

- Skoro sam sigurna.

- Možda se samo zaprepastio jer takva vest, ma koliko da je pripremljena unapred, nikad nije baš očekivana.

- Ne verujem, Mlađi nije uopšte čestitao, to smo svi primetili.
- Možda mu je čestitao kasnije?
- Videla sam kad je odlazio sa posla, prošao je pored Mlađe a da ga nije ni pogledao. Andreja je sklonila Nemanju sa sise i počela da ga ljulja.
- Pa dobro, može samo da pomisli kako sam drolja i kako sam i pre Mlađe, a i u to vreme kad sam napravila onu glupost u Podgorici, bila sa nekim u vezi. To je sve. Ne verujem da bi mu ikad palo na pamet da sam rodila njegovo dete.
- Ne znam, samo te obaveštavam i upozoravam da budeš spremna na njegova pitanja.
- Nema on prava ništa da me pita!
Obe žene su znale da je najbolje da stave tačku na taj razgovor i zagledale su se u bebu koja je već zaspala.
- Znaš, Ivana, sve dok nisam Nemanju rodila, mislila sam da je najveća glupost u mom životu to što sam sa Tikom otišla u krevet i nisam se zaštitila. I dan-danas mislim da je to bila najveća glupost, ali sad znam da mi je ta glupost donela nešto najlepše u životu. Pogledaj, prelep je.
- Na tatu.
Obe žene su se nasmejale iako su znale da taj komentar nosi u sebi nešto jako tužno.

33. Poglavlje

Andreja je strahovala od dana kada će se vratiti na posao i susresti sa Tikom. Mlađa ju je danima nagovarao da pređe da živi sa njim u stanu koji mu je upravo ustupila tetka koja se udala za Amerikanca, kojeg je upoznala putem interneta. Iako je Andreja znala da je to najbolje za sve, ostavljala je sebi vremena da još malo bude sama sa sinom, tako da je Mlađi rekla da će se za dva meseca, kad Nemanja bude već velika beba, preseliti. I tako je i odlučila.
A onda je došao prvi dan posla. Sva sreća da je njen otac bio u penziji, tako da je beba mogla da bude i bez majke pola radnog vremena, koliko je bilo odobreno da radi dok Nemanja ne napuni šest meseci. Bila je to Tikina odluka koja je Andreju još više uverila kako je taj muškarac ne mrzi i pored svih razloga koje ima za to.
Tog prvog radnog dana navikavala se na stari posao. Koleginice su je ispitivale za bebu i ona im je strpljivo odgovarala. Mlađa je i dalje često svraćao samo da baci pogled na svoju dragu, a Andreji je prijala ta njegova pažnja. Svesna da mu se mnogi podsmevaju iza leđa i smatraju ga glupim jer ne ume da sračuna vreme, divila mu se što sve to izdržava sa osmehom i ne odustaje od nje i njenog sina.
A onda, pred sam kraj radnog vremena, Tikina sekretarica ju je pozvala i rekla da direktor hoće da je vidi. Prvi susret nakon njenog porođaja ju je plašio. Ponovo je polako prelazila put do njegovih vrata. Samo se molila da bude jaka i da nikako ne padne na njegovom testu.
- Uđi, Andreja. Prelepo izgledaš.
- Hvala.
Sela je preko puta njegovog stola. Nije mogla da veruje koliko je Tika delovao umorno i neispavano. Imao je ogromne podočnjake i bradu od nekoliko dana. Košulja mu je bila otkopčana, a kravata prebačena preko stolice. Pripisala je to bludnim noćima.
- Kako je tvoj sin?
- Dobro je. Zdravo. To je važno.
Gledao ju je pravo u oči, tako da joj je bilo teško da mu uzvraća istim pogledom u kome je trebalo da bude neznanja za sve ono što je očekivala da će da je pita.
- Drago mi je. Kako si ga nazvala?
- Nemanja.
- Lepo ime. Dopada mi se.
Postajala je sve nervoznija. Osećala se kao da joj je uperio sijalicu u lice i ima nameru dugo da je muči dok ne prizna.
- Liči li na tebe?
Ovo je već bilo pitanje jako blizu opasnosti.
- Ne znam. Još je rano to reći. Mislim da ima moja usta. I uši.
To je bila istina. Što je više posmatrala svog sina, sve više je uočavala da su mu nos i oči potpuno nalik na oca. I imao je tako lepu, svetlu kosu.
- A ostalo? Na koga je ostalo?
Zadrhtala je. Ovo je već bio klizav teren na kome se morala pokazati.

- Ne znam. Na Mlađu.

Tikin smeh je došao iznenada i bio je poluhisteričan. Smejao se sam za sebe nekoliko sekundi, a onda joj uputio drzak, besan pogled.

- Nemoj da me zajebavaš, Andreja. Oboje znamo da Mlađa nije otac tvog deteta.

Htela je da se zemlja tog trenutka otvori i da propadne u nju. Crvenilo joj je obuhvatilo lice. Palo joj je na pamet da on i nema prava da je pita tako nešto i rešila je da mu to i kaže.

- Ne shvatam kako imaš prava da tako nešto kažeš! Šta se tebe tiče na koga liči moj sin?!

- Ne volim kad me neko laže. A ti si me prokletu lagala, Andreja! Ubedila si me da sam ja neozbiljan, da sam ja neko ko nema savesti, a u stvari si ti lažov i prevarant!

On zna! To joj je prošlo kroz glavu. Nije mogla da veruje da je tako povezo. Pitala se kako da se izvuce iz svega ovoga, očajna što neki ljudi pamte datume i moraju da ih prizivaju.

- Rekla si mi da nemaš nikog kad smo bili u Podgorici. A onda si odbila svaki moj pokušaj da budem sa tobom govoreći kako te nisam nazvao kad smo se vratili. Ja sam tebi iskreno rekao da sam sa nekim, jer nisam hteo da počinjemo sa lažima. U stvari, ti si sve vreme imala muškarca sa kojim si pravila decu. I onda si ovog dobrog, naivnog momka zavela i naterala ga da se zaljubi u tebe kako bi prihvatio tvoje dete. Znaš, sva sreća da si me odbila, sva sreća da sam ipak čekao da dođem u firmu pa da budem sa tobom, jer da se to nije desilo, možda bih ja bio taj kome bi podmetnula bebu ili navela da prihvatim tuđe dete.

Ovo je bilo previše za Andreju. Suze su joj tekle niz lice. Nije mogla da veruje da on u svom neznanju tako baljezga. Istrčala je iz kancelarije, pokupila svoje stvari i nestala. Mlađa je pokušao da je stigne, ali mu je nekim čudom isparila.

34. Poglavlje

Mlađa ju je našao nešto kasnije u njenoj kući. Već su ga upoznali otac i Saška, svesni da on nije muškarac koji je napravio Nemanju, ali je spreman da ga prihvati.

Saška je otvorila vrata i šapnula mu:

- Ona je u sobi, plače.

Kad je ušao, zatekao je Andreju kako leži na krevetu pored sina, sva u suzama.

- Andreja, kako si?

- Dobro sam.

- Šta se desilo? Šta je bilo u Tikinoj kancelariji?

- Ništa. Nešto me je uvredio.

- Uvredio? Kako? Šta je rekao?

- Da sam te prevarila da prihvatiš tuđe dete.

Mlađa je uzdahnuo i zagrlio i nju i Nemanju legavši pored njih.

- Pozvao me je na razgovor kad si ti istrčala. Ja sam jurio za tobom, ali nisam mogao da te stignem i vratio sam se da ga zamolim da me pusti da odem sa posla. Tad je on tražio da mu kažem ko je Nemanjin otac, bio je mnogo uporan. Na kraju mi je pukao film i rekao sam mu da se nikog, pa ni njega kao direktora ne tiču tvoje i moje privatne stvari. A njegovo objašnjenje je bilo kako sam mu ja drag momak i kako ne voli da gleda da me neko vuče za nos. Objasnio sam mu da ja tebe volim, da si ti htela da te ostavim, da si mi dala priliku da odem, ali da je Nemanja moj izbor i da ga volim kao da je moja krv. I neće se više mešati u to.

Ovo je trebalo da uteši Andreju, ali Mlađa nije mogao da shvati zašto ona još jače plače.

- Ne mogu da se vratim na posao, Mlađo.

- Ali zašto? Sve sam rešio, neće ti više niko postavljati slična pitanja.

- Ne, ne mogu, ne želim... dosta mi je svih onih ljudi, dosta mi je zabijanja nosa u moj život. Kao da mi je lako što je sve ovako kako je, kao da je meni jednostavno što sam sa tobom i planiramo zajednički život, a Nemanja nije tvoje dete. Ne mogu više to da gledam... Neće pričati, ali će misliti... Pričaće o tome iza naših leđa. Nemam snage da se borim sa tim.

- Onda nemoj da radiš. Moja plata je dovoljna za nas troje. A vremenom ćeš naći nešto drugo.

Najbolje je da u prvo vreme i budeš sa bebom.

Zagrlila je i ona njega.

- Hvala ti što si najdivniji muškarac koga sam ikada srela.

- Volim te, Andreja. I sve sam spreman da uradim za tebe.

Već je znala da on mora da bude njena sudbina. Nije bila zaljubljena, nije osećala onaj slatki nemir u stomaku kao što je bio slučaj sa Tikom. Nije ga ljubila strasno kao što je ljubila one noći u Podgorici.

Ali je bila sigurna uz ovog muškarca i tog trenutka je izgledalo kao da je to najvažnije na svetu.

35. Poglavlje

Mlađa je saopštio Tiki da Andreja daje otkaz. Posle joj je preneo kako je Tika to sasvim mirno primio, kao da se i sam složio da je tako najbolje za sve.

Andreja je polako pakovala svoje stvari za preseljenje kod Mlađe. Nekad bi se tome radovala, a nekad bi želela da ima još malo vremena da bude u svojoj devojačkoj sobi, sama sa svojim sinom koji je rastao iz dana u dan i jedini joj donosio osmeh na lice.

Jednog jutra je krenula u šetnju. Nemanja se baškario u kolicima i ispuštao čudne zvuke. Prešla je u park preko puta svoje zgrade i sela na klupu. Dan je bio prelep, mirisao je vazduh, i Andreja je bila sretna. Nije mislila o Tiki tako često kao nekad, a najsrećnija je bila u trenucima kad bi ga potpuno zaboravila. Ovo su bili neki od tih trenutaka.

Zazvonio joj je mobilni. Više nije imala potrebe da gleda u displej kako bi videla ko je zove. U to vreme, oko jedanaest sati, obično se Mlađa javljao sa posla da joj kaže da misli na nju i Nemanju. I ovaj put je pogodila, to je bio on. Ali njegov glas je obično bio veseo, razdragan. Sad je delovao kao da mu se nešto jako loše dogodilo.

- Andreja, ja sam. Gde si?

- U parku, izašla sam sa Nemanjom malo u šetnju.

- Moram da ti postavim jedno pitanje. Nemoj se ljutiti, ali moram.

- Da... pitaj.

- Da li si... da li je Nemanja... da li si zatrudnela... u Podgorici?

Mislila je da će se onesvestiti. Sve se oko nje okrenulo.

- Zašto me to pitaš? Odakle ti to?

- Molim te, odgovori mi.

- Prvo mi reci odakle ti to?

- Ivana... Danas su pričali kako bi neko trebalo da ide u Podgoricu. Ja sam slučajno čuo. Neko je spomenuo kako si ti bila u nekom hotelu sa kojim sad moramo produžiti reklamiranje. I Ivana je rekla da si ti tamo zatrudnela.

Znači, Ivana nije umela dugo da drži jezik za zubima. Bilo je dovoljno da Andreja prestane da radi pa da se druženje pretvori u ogovaranje. Da li je rekla i da je tamo bio Tika?

- Pusti to, Mlađo. Mislila sam da nije važno gde, ni sa kim.

- Nije, ali... Nekako me to presekle. Mislio sam da je ipak u pitanju neko odavde, a ne neko usputan, tamo...

- Molim te, nemoj da mi postavljaš nikad više takva pitanja. Ako te muče sumnje, ako to ne možeš da prevaziđeš, bolje da se rastanemo.

Prekinula je vezu. Od divnog dana očito neće biti ništa. Ruke su joj drhtale dok je okretala Ivanin broj.

- Halo?

- Kako si mogla? Zar nisi mogla neku tajnu da sačuvaš?

- O čemu pričaš?

- Mlađa je slučajno čuo kako si nekom spominjala Podgoricu. Malopre me je zvao. Zašto si morala da kažeš? I jesi li nekome rekla za Tiku?

Sa druge strane žice devojka nije znala šta da kaže.

- Nemoj da čutiš, Ivana. Bila si mi prijateljica.

- Bila si i ti devojka mog brata, zaljubio se u tebe pa si ga ostavila. Prosto mi je došlo da kažem. I nisam rekla za Tiku.

- Bože, ti nisi normalna! Tvoj brat i ja smo bili kratko zajedno, to nije razlog da mi rasturaš život.

- Ne mogu da pričam, imam posla.

Sad je Andreji prekinuta veza. Tako je to kad prijateljice imaju neraščišćene račune iz prošlosti.

36. Poglavlje

Iako je Mlađa to popodne pravo sa posla došao kod Andreje i kroz suze je molio da zaboravi da ju je

išta pitao, on sam nije uspeo da izbrise informaciju koju je slučajno čuo. Narednih dana Andreja nije imala pojma koliko se njen dečko i budući muž trudi da sazna nešto više o davnom putovanju u Podgoricu. Ništa joj nije spominjao, pa je živela u zabludi kako je sve to zaboravio.

Ali ubrzo se pokazalo da joj sudbina priprema još neko iznenađenje. Samo dan pre nego što je trebalo da Mlađin prijatelj kombijem dođe po njene i Nemanjine stvari, oko podneva je neko pozvonio na vrata. Saška je bila poslom van kuće, a Andrejin otac je šetao unuka po obližnjim ulicama. Andreja je otvorila vrata u farmerkama i beloj majici. Zamalo se nije srušila kad je videla Tiku.

Bio je svež i obrijan, ali mu je lice odavalo zabrinutost.

- Šta ti radiš ovde?

- Andreja, trebalo bi da razgovaramo.

- O čemu?

Nešto je naslućivala, ali se plašila da se suoči sa istinom. Nadala se da greši, nadala se da je Tika tu iz nekog potpuno drugog razloga od onog koji se nametao kao jedini moguć.

- Mogu li da uđem?

Propustila ga je. Došao je do dnevne sobe i osvrnuo se kao da nešto ili nekoga traži.

- Gde je?

- Ko?

- Nemanja.

Sad je već bilo jasno zašto je tu. Uspaničila se.

- Napolju sa mojim ocem. Zašto ga tražiš?

- Znaš ti zašto. Danas mi je tvoj dečko došao sa neverovatnom pričom. Optužio me da sam te ja napadao i spavao sa tobom u Podgorici.

Tad je Andreji bilo jasno da Mlađa ipak nije uspeo baš sve da potisne i prihvati. Morao je da kopa i došao je do istine.

- I rekao mi je takvu nebulozu... da je Nemanja moj sin.

Nije znala da li joj to postavlja pitanje ili konstatuje. Zato ništa nije rekla, samo je gledala u njega, želeći da nestane.

- Rekao sam mu da je naivan, ali da nema potrebe baš da priča gluposti. Mogla si da imaš još stotinu njih u to vreme sa kojima si spavala. Koja je verovatnoća da se napravi dete za jednu noć?

Andreji je još nešto postalo jasno. Mlađi je Tika ovim potvrdio da je spavao sa njom. Nekako se činilo da ga je tu najviše prevarila.

- Andreja, je li ti mene uopšte slušaš?

- Slušam te.

- Reci nešto? Nemoj da ćutiš i gledaš me tako kao da sam duh.

Bilo je vreme za istinu. Znala je to, mada se pitala zašto je istina uopšte bila važna kad ništa neće promeniti nabolje.

- Da, ti si otac. Ako si to došao da me pitaš, dobio si odgovor. A sad bih te molila da ideš.

Prebledeo je. Onda se na trenutak nasmejavao, da bi se ponovo uozbiljio.

- Ti... nisi normalna. Ti si luda devojkica. Ti si zlo.

- Ako je tako, onda idi od mene. Napusti moju kuću!

- Čekaj, ne može to tako. Hoću prvo da čujem zašto prosipaš takve laži, zašto si rekla takvu izmišljotinu Mlađi? Cela firma će saznati! Zašto nanosiš sramotu mom imenu? Šta sam ti tako grozno u životu uradio?

- Nisi ništa. Ali jesi mi napravio dete. To je istina, ma koliko se tebi ne sviđala. Da sam htela da te obrukam ili da ti napakostim, odmah bih ti rekla za dete, a ne bih svih ovih meseci pokušavala to da sakrijem od tebe. I Mlađi nisam rekla ja. Povezao je, čuo je nešto od osobe koja je jedina znala za mene i tebe i za koju sam mislila da mi je prijatelj. To je to, a znaj da, što se mene tiče, ti i ne bi trebalo da imaš neke veze sa Nemanjom. Samo si ga napravio i ne krivim te, jer je trebalo ja da mislim o posledicama nekorišćenja zaštite, a ne ti. Sad idi. Znaš sve i nastavi život kao da ništa nije bilo. Ja ću poricati to do poslednjeg trenutka. Veruj mi, sve bih dala da niko, pa ni ti, ne zna da si ti otac mog sina.

Prišao joj je tako blizu da joj se činilo kako njegov dah pravi omču oko njenog vrata i polako je davi. Uneo joj se u lice.

- Da li shvataš šta pričaš?

- Da. Potpuno sam svesna svojih reči.

- Ako je to moje dete...

- Tvoje je.

- Ako je to istina... imam i ja prava...

- Nemaš! Nemaš nikakva prava!

- Sakrila si mi istinu. Zašto mi nisi rekla?

- Tebi? Tebi, koji se ne javiš onoj sa kojom si otišao u krevet?
- Ipak je tu sva moja krivica...
- Okrenuo se i naglo krenuo ka vratima. Andreja je zatvorila oči želeći što pre da ostane sama.
- Ne može se ovako završiti, Andreja. Ne može.
- I sa tim rečima je napustio njen stan.

37. Poglavlje

Mlađa je došao posle posla. Bio je utučen i očajan. Čim ga je videla, Andreja je znala da je gotovo. I to ju je bolelo. Nekako, taj muškarac joj se činio kao poslednja šansa, kao jedina osoba koja bi vremenom mogla da izbriše Tikin trag. A sad je bilo vreme da i on ode.

- Znam sve. Tika je bio ovde.
- Zašto mi nisi rekla da je dete njegovo? Spavala si sa njim! I radila si sa njim. Radili smo svi u istoj firmi. Osećam se kao budala, kao slepac, Andreja.
- Ja sam samo jednom spavala sa njim. Nije bilo ništa između mene i njega od kad sam tebe upoznala.
- On... Bože, ne mogu to da smislim. On je tako... poželjan muškarac, toliko je bolji od mene. Kad nisam znao da je on, mogao sam da mislim kako je to bio neki skot, neko ko te ne zaslužuje. Ali sa Tikom ne mogu da se takmičim.
- Andreja je bila na ivici suza. Pokušavala je nekako da uteši Mlađu, mada je znala da je uzalud.
- Nikad se nisi morao takmičiti sa njim, Mlađo. Nemoj govoriti gluposti. Ti si bio sa mnom. Samo ti. I mnogo si vredniji od njega. Ti si najbolji muškarac koga sam ikada srela.
- Tad je Mlađa podigao glavu i zagledao se u njene oči.
- Onda mi reci istinu, ali, molim te, ovaj put celu, ma koliko bila okrutna. Da li je moguće da njega ne voliš, a mene voliš? Da li je moguće da se nisi zaljubila u njega, a u mene jesi?
- Osetila je šansu da popravi stvar. Ako bi sad slagala i odgovorila potvrdno, Mlađa bi joj oprostio. Možda bi bilo teško neko vreme, ali na kraju, posle jednog perioda zajedničkog života, sve bi to došlo na svoje mesto. No, nije htela još jednom da ga slaže. Dugovala mu je istinu. Zato je samo uzdahnula umesto odgovora.
- A Mlađi je to bilo dovoljno da je poljubi u čelo, pomiluje Nemanju po glavici i izađe zauvek iz njenog života.

38. Poglavlje

Tika je nekoliko puta dolazio na vrata u nameri da vidi bebu za koju se tvrdilo da je njegov sin. Uvek bi ga sa vrata vraćao Andrejin otac. Tika nije bio nasilan, samo je insistirao na tome da ga vidi. Sad su već Andrejini ukućani znali čitavu istinu, ali su znali i da joj se sve raspalo nakon Mlađinog i njenog raskida pa nisu želeli da daju svoje sudove i tako joj pogoršaju inače loše raspoloženje.

Andreja je po čitav dan ležala i plakala, sve ređe je i Nemanji posvećivala pažnju, pa se Saška tu pokazala kao dostojna zamena nervno razorenoj majci.

Nakon mesec dana Tika se pojavio sa još jednim čovekom. Bio je to njegov advokat. Andreja je iz svoje devojačke sobe mogla da čuje glasove jer je otac, uplašen pretnjom suda, pustio napokon Tiku u kuću. Advokat je ostao ispred.

Nemanja je ležao u krevetu i spavao. Iz dnevne sobe dopirali su glasovi, ali nedovoljno jako pa je Andreja hvatala svaku desetinu reči. Koliko je mogla da shvati, Tika je govorio da će tražiti starateljstvo putem suda, a otac ga je molio da se svega toga okane.

Tada je Andreja shvatila da ne može više da pušta druge da rešavaju ono što je ona zabrljala. Dosta su se otac i Saška trudili oko nje i njene bebe, a sad su morali i da je brane od Tike. Zato je izašla iz sobe.

Kad se pojavila, oba muškarca su začutala na trenutak, a onda je otac rekao da će se on povući, jer je najbolje da dvoje glavnih krivaca to rešavaju sami. Nestao je iza kuhinjskih vrata.

Andreja je imala onaj stari osećaj divljenja prema Tiki, ali ga je sad smatrala neprijateljem. Bila je uverena da se on toliko bori za Nemanju samo zato da njoj pokaže kako nije imala prava da mu nešto prečutkuje. Dokazivao je da je jači i moćniji od nje.

- Šta više hoćeš, Tiko?
- Hoću da vidim sina, za početak.
- Ne razumem zašto ti je stalo da mi upropastiš život kad smo oboje svesni da sumnjaš u to da si mu otac, a i da te nije briga za to dete.
- Tačno je. Sumnjam. Zato hoću da ga vidim.
- I misliš da ćeš na prvi pogled prepoznati to?
- Da.

- Onda uđi u onu sobu. Pogledaj ga.

Tika je bio na trenutak iznenađen jer nije očekivao ovakvu Andrejinu reakciju. A onda se polako uputio ka devojačkoj sobi, usporavajući korake na sličan način kao što je nekada Andreja usporavala kad je dolazila u njegovu kancelariju.

Nije pošla za njim, ostala je ukopana u dnevnoj sobi. Pustila ga je da bude sam sa sinom. Sa svog mesta nije mogla da vidi krevetac. Čekala je. Prolazili su minuti. Bili su dugi kao sati.

A onda je Tika izašao iz sobe. Videla mu je suze u očima.

- Prelep je, Andreja.
- Znam. Na tebe.
- I na tebe.

Ovo je bio prvi put da su njih dvoje progovorili nešto što je ukazivalo na to da bi mogli da prihvate činjenicu kako je dete u susednoj sobi podjednako pripadalo oboma.

- Po čemu znaš da je tvoj?
- Osećam to. Znam da jeste. Andreja, trebalo je ranije da mi kažeš. Sve ovo samo zbog toga što si ćutala.
- Ne, sve ovo je samo zbog toga što si ti ćutao.
- Nekoliko dana, a ti si ćutala skoro godinu.
- Ti si ćutao u važnijem trenutku.
- To sad više nije važno. Ništa nećemo promeniti ako se raspravljamo ko je kriv. Važno je šta ćemo dalje.

Andreja se zagledala u njega.

- Ne razumem. Kako misliš šta ćemo dalje?
- Ne možemo dozvoliti da on raste bez jednog roditelja.
- Tiko, ako hoćeš da me pitaš da li možeš da ga vidiš, valjda ti je jasno da ću ti dati odobrenje, ali ne zato što to želim već zato što ne vidim način da to sprečim.
- Nisam mislio samo na to.

Prišao joj je blizu. Ovaj put mu je pogled bio nežan.

- Mislio sam da bismo mogli da pokušamo... da mu damo dom.

Nije mogla da veruje.

- Ti nisi normalan! Kakav dom? Misliš da... ti i ja...
- To rade ljudi koji imaju dete. Žive skupa. Venčaju se.

Bila je užasnuta time da je Tika spreman da joj ponudi zajednički život pa i brak samo zbog deteta.

Njegova plemenitost je tu dobijala crtu monstroznosti i mazohizma.

- Ne dolazi u obzir!

- Zašto?

- Ja ipak verujem u ljubav koliko god da sam poslednjih meseci samo želela da je prizovem, a nisam je zaista nalazila. Ja verujem da ljudi moraju prvo da žele da budu zajedno, a deca nastaju kao plod ljubavi. Ne ide to obrnuto. Ne pravi se dete slučajno, a onda se sklapa nekakav savez kako bi dete bilo dobro i nepovređeno.

- Ko kaže da nema ljubavi?

Pogledala ga je sa nevericom.

- Tiko, nemoj tako da govoriš. Nema potrebe. Ti ne možeš da me voliš. Ti mene ne poznaješ.
- Možda te ne volim. Ne voliš ni ti mene. Ali ljubavi je potrebna prvo šansa pa onda vreme. Ako šansa uspe, onda je to zaljubljenost. A zaljubljenost vremenom preraste u ljubav. Ti i ja samo imali šansu.
- Hoćeš da kažeš da si zaljubljen u mene?
- Bio sam. Možda je trebalo vremena da mi to bude jasno. Kad smo se vratili iz Podgorice, mnogo sam mislio o tebi. Ali imao sam mnogo posla i čekao sam da te iznenadim kad kupim firmu u kojoj radiš. Nekako sam znao da ćemo se opet sresti i pustio sam da moje emocije miruju do tada. A dalje znaš... nisi mi davala šansu. Nije mi bilo jasno šta se odjednom desilo. Mislio sam da si zaista ljuta što ti se nisam javio, pa sam čekao da prođe vreme i da ponovo pokušam da te osvojim. A onda se desio Mlađa i... sve ostalo.

Njegova priča je delovala tako uverljivo, a Andreju je bilo strah da u nju poveruje.

- A ti? Da li si ti ikad tako mislila o meni?

Pogledala je njegove usne. Setila se poljubaca. Setila se one grešne noći. Setila se svih lepih stvari kojih je bilo tako malo u odnosu na one ružne da ih je sasvim potisnula.

- Ja sam oduvek zaljubljena u tebe.

- Tako sam se nadao. Mlađa mi je rekao da niste spavali.

Naježila se pri pomisli šta su ta dva muškarca sve međusobno razmenila kad su raščičavala stvari.

- Nismo.

- Ali i da jesi ne bih smatrao da si pogrešila. Dobar je on momak.

- Jeste.

- I zahvalan sam mu što je hteo da brine o mom sinu. Ali, reci mi, da li je sve ovo što nam se u međuvremenu desilo posle one noći previše jako da mi daš još jednu šansu?

Zamislila se. Tika, muškarac u koga je bila ludo zaljubljena, otac njenog deteta, bio je tu. I nudio joj je zajednički život, šansu za ljubav. Ali sve što je proživela teralo ju je da mu se ne baci na grudi. Nije mogla da kaže „da“, bar ne tako lako kao što je želela.

- Potrebno je vreme. Mnogo vremena.

- Znam, spreman sam na to. Prvo moramo da se upoznamo, a onda i da ja prihvatim to da imam porodicu, odjednom, s neba.

- Da li ćeš ti to moći?

Poljubio ju je. Nije se opirala. Pod njegovim usnama svet je nestajao, ružne stvari su bile izbrisane.

Postojao je samo taj momenat. Kad se odmakao, smešio joj se onim dobro poznatim osmehom.

- Nekako naslućujem da mi je samo to nedostajalo u životu.

39. Poglavlje

Nekoliko narednih meseci Andreja i Tika su se viđali kao da su počeli da se zabavljaju. Često bi sa sobom vodili i majušnog Nemanju, ali bilo je dana koje su provodili sami, u strasti, koja više nije bila pretnja za kajanje.

Andreja se vratila na posao. Jedan razgovor sa Mlađom pokazao joj je da će je taj muškarac zauvek voleti. To joj je priznao i rekao joj da će za nju uvek biti tu. Na njegov zahtev premešten je u drugu Tikinu firmu, tako da više nije morao da se muči u Andrejinoj blizini.

Ivani je oprostila tračarenje i jednim delom joj bila zahvalna za to što je govorila više nego što je trebalo, jer bi, u drugom slučaju, njena tajna možda zauvek ostala skrivena od Tike.

Nemanja je progovorio i prohodao. Uveliko je pravio sitne nestašluke kad je Andreja napokon pristala da proba zajednički život sa Tikom. Proganjao ju je strah da bi on mogao jednog jutra da se probudi i pokaje, ali, na njenu sreću, svakim danom je bio sve pažljiviji, nežniji i zaljubljeniji.

Dva meseca pre Nemanjinog drugog rođendana Andreja je saznala da je ponovo u drugom stanju.

Bilo je veliko olakšanje što je to odmah mogla svima da saopšti.

Nisu čekali rođenje bebe već su se venčali kad je nevestin stomak bio jedva primetan.

Nekoliko meseci kasnije Nemanja je dobio brata kome su dali ime Dušan.

KRAJ